

5 Scalpelul

REVISTA C.U.A.S.C. DIN INSTITUTUL DE MEDICINĂ - TIMIȘOARA - ANUL VI - NR. 26 - IULIE 1973

CONTEMPORANII VIITORULUI

Copiii sînt cel care aduc întotdeauna un plus de lumină și căldură privirilor noastre, sînt cei care izbutesc să dea mai mult sens existenței noastre. Există sădit undeva în conștiința omului faptul că tot ce înfăptuiește își are un rost bine determinat — acela de a asigura copilului exercitarea dreptului la fericire. Copilul este o concretizare a sensului existenței noastre.

Se spune că atunci cînd vine un copil pe lume omul naște frumoșe. Într-adevăr, ce poate fi mai frumos decît ființa pe care o știi de la primul strigăt de biruință în viață, căreia îi îndrumi cu dragoste și înțelegere primii pași, primele încercări de a deveni om. De fapt, copilăria este vîrsta mirajului, vîrsta căreia îi este specifică bunătatea, puritatea, gingășia. Sînt anii în care imaginația înzestrează în viață tot ce e neînsuflețit, anii în care există Feți-Frumoși și Cosinzene și în care știi deja că binele va învinge întotdeauna răul. E vîrsta cînd îți privești mirată, curioasă, care încerci să descopere cite ceva din esența lucrurilor.

Copiii sînt o prelungire a existenței noastre pentru că omul vede în ei, mereu, izbîndirea a tot ce și-a dorit de la viață. Etalonul speranțelor și năzuințelor, respectul pentru lumea pe care o clădește este mărturisit în primul rînd de responsabilitatea față de copii, de afecțiunea cu care îi înconjoară.

Copiii sînt o prelungire a existenței noastre pentru că omul vede în dere, generozitate, căldură socială. Omul de mîine trebuie să crească sănătos și puternic, să posede calități demne de un cetățean al anului 2000. Conștienți că, formînd tinerele vlăstare, formăm viitorul comunist, dragostea față de copii trebuie să se materializeze în felul în care îi deprindem cu munca, cu responsabilitatea față de îndatoririle sociale, în modul cum cultivăm în conștiința lor valorile morale ale orînduirii noastre. Trebuie să veghem permanent nu numai asupra sănătății copilului, ci și asupra formării lui ca personalitate armonioasă. Ucenicii la meseria de om, ei își vor da mai tirziu examenul în fața vieții și reușita lor depinde de modul în care i-am educat.

Copiii de azi vor fi bărbații și femeile ce vor pași încă tineri în milieniul al treilea, ei sînt contemporanii viitorului.

Morar Maria, an. II MG.

ÎMBUNĂTĂȚIREA STILULUI DE MUNCĂ

— preocupare permanentă a Asociației Studenților Comuniști

Construirea societății socialiste multilateral dezvoltate către a cărei realizare sînt îndreptate eforturile susținute ale întregului nostru popor nu este de conceput fără abordarea și rezolvarea în condițiile cerute de viață a multitudinii de probleme noi, teoretice și practice, pe care le ridică înfăptuirea unei opere de o asemenea amploare și complexitate.

Asociațiile Studenților Comuniști din IMT, urmînd îndemnul tovarășului Nicolae Ceaușescu de a reexamina critic, neîncetat, stilul în care gîndește, muncește și trăiește studentimea, la acordat o atenție deosebită promovării acelor metode de muncă care să ducă la consolidarea politică și organizatorică a A.S.C. și a apropierii acestora de masele de studenți.

În urma alegerilor de asociație din toamna trecută Consiliul UASC din IMT a urmărit ca în fiecare colectiv al asociației să se instaleze un climat de muncă temeinică și ritmică, bazată pe spirit de cooperare, de muncă colectivă prin crearea unui adevărat spirit de echipă în organele noastre de conducere.

S-a permanentizat faptul că, într-o anumită zi din săptămîna, la institutele mai mici ale C.U. să aibă loc întîlnirea președintelui pe centru universitar și secretarilor de an. În aceste ședințe operative de lucru se analizează situațiile existente în anii de studii, se elaborează în comun măsuri concrete pentru fiecare situație.

În centrul nostru universitar s-a militat ca fiecare colectiv, indiferent de valoarea membrilor care-l compun și de profilul lor, să nu lucreze decît tîind subordonat unui proiect, unui program de lucru bine conceput, avînd obiective stabilite precis, fiecare membru al colectivului avînd răspundere individuală bine definită.

Din partea studenților și activiștilor ASC s-au ridicat mereu inițiative și propuneri valoroase dar important este ca cei chemați să conducă treburile universitare să ia toate măsurile, să creeze cadrul necesar pentru aplicarea lor în viață.

Cu toate rezultatele bune obținute mai avem de îndreptat o serie de lipsuri care se manifestă în stilul de muncă, în special al organizațiilor de la nivelul facultăților și anilor de studii.

În acest sens, Consiliile ASC din IMT au militat pentru a dezvolta spiritul de inițiativă și autonomic al organizațiilor de la nivelul anilor de studii și facultăților, prin desfășurarea unei activități de sine stătătoare bazate pe programe de acțiune specifice profilului, mobilizînd la înfăptuirea lor pe fiecare membru al organizației respective.

Astfel la institutul de medicină dezbaterile politice ideologice de la nivelul anilor de studii sînt organizate prin rotație de către o grupă de 10—15 studenți care se documentează asupra temei, pregătesc materialul demonstrativ audio-visual.

În cadrul general al lărgirii continue a democrației organizațiilor inițiată de partid am considerat drept sarcină principală a organizației noastre stimularea participării tuturor studenților la elaborarea, dezbaterile și adoptarea deciziilor privind activitatea profesională și viața studentescă în general. Prestigiul unor organizații ASC din IMT a sporit considerabil prin aportul reprezentanților în Consiliile profesoriale, la dezbaterile privind modernizarea și integrarea învățămîntului superior. Pentru ca participarea noastră în forurile de conducere universitare să fie efectivă și eficientă, a fost necesară cunoașterea temeinică a realităților din anii și grupele de studii. În acest sens, un rol deosebit l-au avut sondajele și anchetele efectuate în toate institutele, prezentînd totodată stimularea celor mai bune inițiative studențești.

Aș dori să citez aici cîteva inițiative ale organizației noastre menite să asigure o integrare rapidă în procesul de învățămînt a studentului de anul I.

La IMT, sub egida CUAS s-a tipărit un ghid pentru studentul din anul I și o broșură despre tehnica studiului individual.

Credem că îmbunătățirea stilului de muncă al organizațiilor noastre trebuie să vizeze în permanență realizarea unei ambiante, a unui climat în care fiecare student să se simtă într-un colectiv de prieteni uniți prin aspirații comune.

Această deosebit de grea și complexă sarcină cere ca organizațiile ASC să fie receptivă la toate problemele care frămîntă studenții, să acorde ajutor cald, tovarășesc și tonifiant, venînd în întîmpinarea studenților ori de cîte ori este nevoie. Multe din problemele personale ale colegilor noștri au fost cunoscute și rezolvate de organizațiile noastre, acțiuni ca organizarea la cluburile studențești a sărbătoririi unor colegi au constituit prilej de afirmare a prezenței organizației, în momentele cruciale ale vieții personale a studenților.

Sîntem conștienți, firește de faptul că progresele pe care le-a înregistrat munca noastră constituie abia un început.

Analizînd cu realism activitatea generală trebuie să constatăm că multe din lipsurile încă existente se datoresc deficiențelor pe care le avem în privința stilului nostru de muncă, insuficienței activizării a organizației A.S.C. în promovarea formelor noi, în diversificarea preocupărilor și acțiunilor.

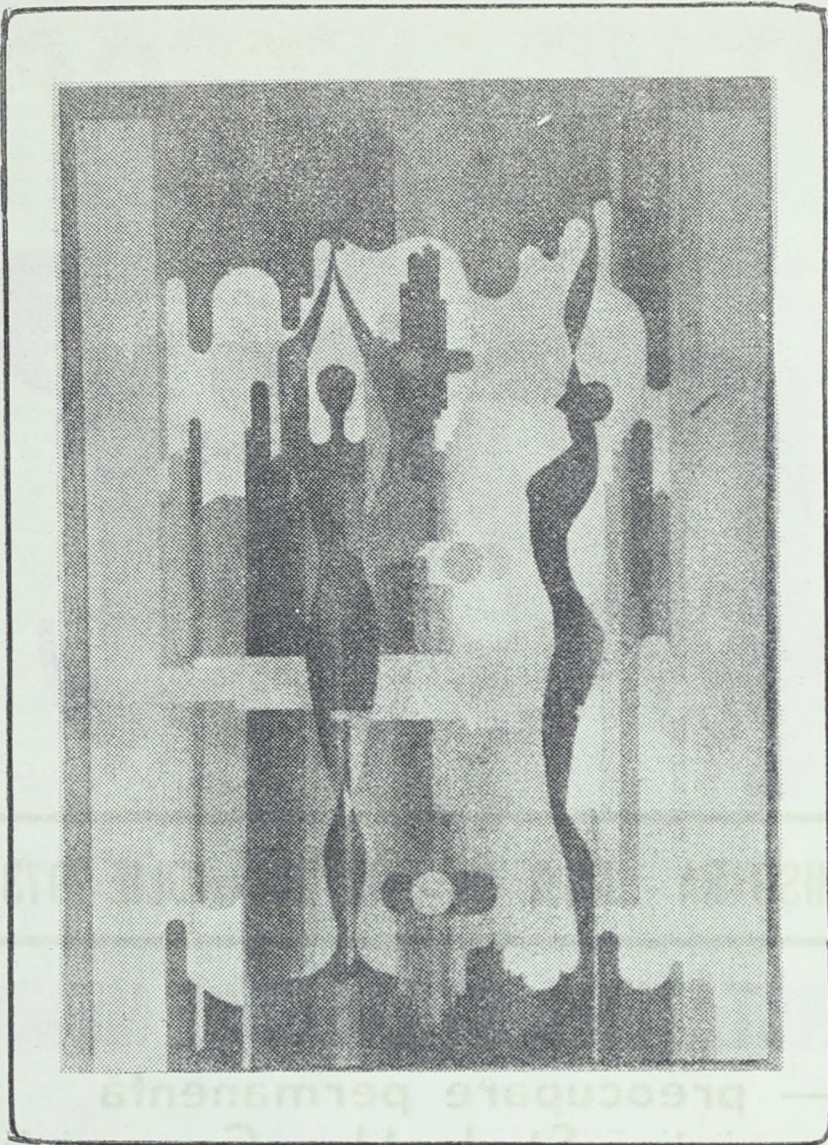
Aceasta face ca de multe ori în mecanismul prin care se materializează o idee să intervină elemente frenatoare, ca rezultatul să nu fie cel scontat.

Avem însă certitudinea că organizația noastră, ca organizație comunistă de tineret, beneficiînd de sprijinul larg și susținut al organizației de partid, va găsi căile și forțele necesare pentru ridicarea activității la nivelul cerințelor și responsabilităților majore ale prezentului patriei noastre.

Dan Poenaru

A TRANSMITE TORȚA...

(Gânduri despre semnificațiile sociale ale profesiei noastre)

Motto: „Medicina e într-adevăr o profesie, dar nu este o profesie ca toate celelalte. Ea cere nu numai pricepere, ci și multă dragoste pentru om, multă omenie, pasiunea de a se dedica sănătății oamenilor.”

Nicolae Ceaușescu

Pricepere. A pricepe precede pe a fi priceput. E priceput în meseria sa, e tare priceput acest chirurg, pediatru sau radiolog, este fără discuție, dar nu oare pentru că a „priceput” anumite semnificații, a înțeles legități, a pătruns practica observației și experienței unor alți confrăți, ajungând să fie priceput și de alții, care la rîndul lor îi decern acest calificativ atât de încărcat de sensuri: „priceput”.

În practica sublimei noastre profesii, priceperea este un permanent proces social, pricep ce fac și gîndesc alții, care la rîndul lor, pricepîndu-mă, mă determină să fiu mai adînc eu, să mă autpricep și astfel să pot deveni priceput de către alții la rîndul lor, care vor continua peste ani acest proces care se cheamă a învăța, a înțelege, a preda, a forma, a transmite torța între oameni și întru oameni, de la oameni și pentru oameni, medicina nu este o profesie ca toate celelalte, ea fiind confînă cu pedagogia, incidentă cu cea a activistului obștesc și totuși unică, directă, de nerepetat, știință și artă prin excelență socială. A înțelege aceste puternice cimpuri de forță a considera medicina ca rezultată a unor puternice și esențiale determinante procese sociale, a privi la rîndul său influența pe care medicul o exercită, prin priceputa sa activitate, asupra procesului social însuși, a pricepe toate acestea... un întreg program de viață și de predare a vieții care biruiește, „pricepîndu-se”.

Omenie. De la bătrînele „umanioare” ale înaintașilor noștri, de la umaniștii cărora tuturor, noi toți le sintem cu fiice clipă datorii cu însăși liniștea și echilibrul privirii noastre măsurate asupra lucrurilor, cu pasiunea medicului pentru înțelegerea esenței fenomenului, pentru că numai așa putem vindeca, de la bătrîinii noștri umaniști, cărturari și necărturari, făclii ale umanității și anonimi, trudiitori în noaptea secolelor, ne vine această blîndă și măsurată înțelegere a raporturilor între om și om. Fiind, acum mulți ani, medic de circumscripție între munți săraci și aspri, am întîlnit în văile și pe înălțimile lor, oameni cu suflet și fapte de împărați din balade, oameni care neavînd ce să împartă în sărăcia lor de piatră, își multiplicau bunătatea și înțelepciunea ca o mereu vie torță.

Criteriul suprem, „omenia”, le era înscris pînă și în felul cum se salutau și a nu „oameni” pe cineva, a nu-l considera egalul tău printre oameni, însemna, pentru moții mei, a nu fi om. Multe din cele ce am citit n-o să mai tin minte, uit mereu cite ceva, poate mereu ceva mai mult, dar nu pot uita nici o scripăre măcar din înscrisa demnitate a gestului mărunț, din seculara noblețe a cumpătării blinde a acestor oameni, a idoma florii de colț a acelor ținuturi, rară, și de aceea de neprețuit, omenia lor. Omenia primilor mei pacienți, lecția zilnică de vechime gînditoare și definitiv ajunsă la exprimarea unui adînc semnificativ național și etic, al cumpătării înțelepte și pline de bunăvoință, această omenie, am

regăsit-o ca în somptuoasele oglinzi ale palatelor din cîmpiele acestui continent, răsfrîntă în gîndirea și purtarea maestrilor mei, în fraze — sentință, în volume, în acțiuni și comportamente de profesori-medici-ctitori de școală. De la simplii mei moți zimbetul grav și reținut privirea înțelegătoare și atenă, căldura faptelor a trecut ca prin inelele olimpice pînă la aforismele cărturarilor întru profesia noastră umanistă, pînă la dragii și cumpătații noștri dascăli, pînă la echilibratii și bunii, înțelepții și reținuții, dreptii și nobilii noștri profesori de la care învățăm pentru a putea învăța și noi pe alții, transmițînd mereu torța.

Pasiunea. „L'amor che muove il sol e l'altestele”, dragostea pasiunea pe care o cîntă Dante, această forță cosmică, în stare să miște soarele și celelalte stele, pasiunea de a vedea pe om sănătos, de a-l înțelege ca măsura lucrurilor, regele universului, pasiunea aceasta este adînc clasică. Pricepînd omul acordîndu-i locul care-l merită în natură și societate, nu se poate să nu-l iubești, să nu-l admiri și prin aceasta să-l ajuți să se miște înspre stele, înspre soare.

Trîind într-un prezent atât de asaitat de viitor, ne îndreptăm spre mileniul trei, cu viteza pasiunii noastre pentru perfecționarea omului. Crezînd în infinitele posibilități pe care biologia modernă le deschide spre priceperea mecanismelor fundamentale ale vieții medicul societății noastre nu este, nu poate fi un contemplator monastic, un scrib intracelulă în care vin să se răsfrîngă ecurile vieții. Medicul acestor decenii este un prototip de umanitate, un om care cu torța înțelegerei în mină, scrutează viitorul, deslușînd în geografia lumii care vine insule și continente ale fericiți umane, locuri în care omul va mișca stelele, se va mișca spre soare.

Fără această credință, fără pasiunea care înseamnă dedicație, dăruire, ridicare a personalității creatoare, spre podișurile realizărilor comune întregii societăți, medicina rămîne o profesie de orb, se transformă în contrariul său, devine mecanism și nu proces, pierde în rutină și conservatorism, ajungîndu-și sie însăși străină și dușmană.

Lumina se naște la munte, acolo unde am învățat să cunoșc oamenii, ca și cum un singur miner mi-ar fi făcut doar mie singur semne cu lămpașul de pe un clin depărtat și apoi altul i-ar fi răspuns în apropiere și apoi altul și printre brazi, din zeci, sute, mii de raze, venea spre noi, lumina.

Să transmitem ca la munte, acolo unde viața se esențializează și se purifică, aproape de virfurile pasiunii comune, să transmitem deci, torța pasiunii generației noastre, torța priceperii, torța omeniei noastre, s-o ridicăm cît mai sus în fiice zi, în fiecare gînd și gest al nostru de dascăl și elev al iluminatei, nobilei, umanei, unicei noastre profesii, profesie ca nici una alta...

SERGIU LEVIN

Elipe

Iar mîine
voi rupe din Soare
încă o lărmă de pămînt.
Voi sta în jurul Mesei Tăcerii
să simt fiorii reci
ce vin din urmă
ca amintiri îndoielnice,
dar pentru că această clipă
nemărginită
se va slîrși înfiptă-n Soare,
încercînd să-i desăvîrșească
geometria răpîită,
mîine voi rupe din Soare,
din Soarele vrăjît
încă o bucată de timp;
Și voi dizolva noaptea
— nemărginita noapte —
ce trebuie alungată
în fiecare dimineață
cu sacrificiul
unei lărime de Soare.

Rus Petru

Cu istorie fără început sau sfîrșit, datinile și obiceiurile unui popor, singurele care scot la iveală sensibilitatea și trăirile sufletului unui neam rîmîn de o frumusețe și prospețime înimăgînabile.

Căci ce poate fi mai frumos decît a cunoaște un suflet prin ceea ce descoperi tu însuși în el, prin ceea ce face și nu prin ceea ce spune?

Bogăția de sentimente ce o trezește în noi izul acestor nestemate este nu numai patriotism dar și o regăsire a propriilor noastre surse sufletești, a propriilor noastre simțiri specifice neamului, a izvorului folcloric românesc, inegalabila producție orală, creația literară, artistică, tradițională, au adus renume mondial poporului care le-a creat. Cîntecele populare, unduind ca valurile unei furtunoase istorii, sau monotone ca un recviem al lacrimilor neputincioase în fața destinului au fost alături de străbunii noștri la bine și rău, mîngîindu-i, consolidîndu-le renunțările sau slăvindu-le bucuria. Doina, creație folclorică specifică românilor, esență a unei complexități sufletești deosebite, rămîne o operă de artă, prin închistarea unei întregi lumi psihice. Dansul popular de virtuozitate inegalabilă, datinile și creația artistică în toată complexitatea lor constituie forma de manifestare artistică populară — folclorul.

Dar a fi intelectual nu înseamnă a deprecia aceste manifestări; vechimea

FOLCLOR — I.M.T.

lor nu e o limită, dimpotrivă e o atestare a dăinuirii acelorasi simțiri, fiindcă în primul rînd sintem români.

Tocmai aceste valori deosebite lipseau din activitatea artistică a institutului nostru. Multe inimi au fost inundate de bucurie acum un an cînd Institutul de medicină a prezentat o formație de dansuri populare care a reușit un frumos loc secund la festivalul artei studentești din centrul universitar Timișoara. În acest an de o apreciere unanimă s-a bucurat programul folcloric prezentat de o mină de entuziaști mediciști la același festival.

Cele două formații de dansuri populare, tariful folcloric și soliștii vocali și instrumentali au fost aplaudați pentru buna pregătire a programului.

Dan Romîtan, conducătorul formației de dansuri, spunea:

„Am reușit crearea în institut a unei formații folclorice bine încheagată într-un timp. Să-i spunem record multumită entuziasmului manifestat de către studenții seriozității cu care s-au prezentat la pregătirea programului. În urma succesului formației de dansuri din anul trecut interesul pentru folclor a crescut în rîndul colegilor, așa că în acest an am fost „asaitat” de pasionați ai muzicii și dansului popular.

Am rămas plăcut surprins de calitățile vocale ale unor studenți ca George Lucai, P. Artimescu, Ion Găleanca etc.

La cîteva zile după festival am dat un spectacol în mijlocul sătenilor din Cheveresul Mare, o probă edificatoare pentru pregătirea noastră viitoare în fața unor spectatori obiectivi care au apreciat simțul folcloric al studenților noștri”.

Desigur că din partea Consiliului ASC din institut ajutorul material cit și interesul manifestat pentru pregătirea programului folcloric au fost de un real folos.

Întrebați asupra proiectelor de viitor, asupra punctelor slabe componentii torței arătau:

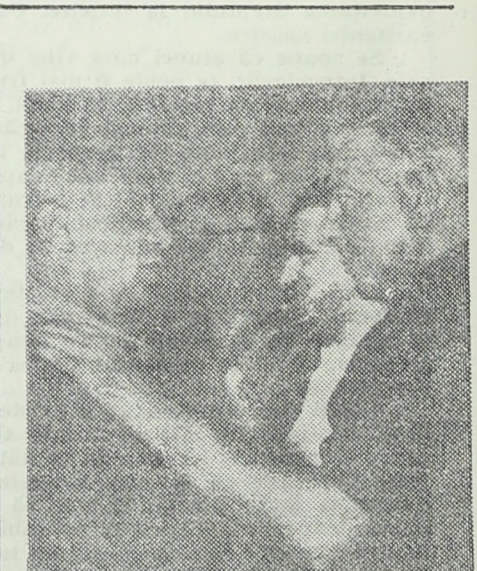
„Sintem siguri că avem colegi talentați, totuși tariful nostru are o componentă restrînsă: Ion Brizu, Valentin Honceru etc.” Adresez și pe această cale un apel colegilor noștri înzestrați (Ion Găleanca, I. pediatrie).

„Ne-am propus formarea unei echipe de dansuri populare ale naționalităților conlocuitoare pentru a diversifica programul folcloric care trebuie să-și cîștige locul binemeritat între manifestările artistice studentești (Sanda Sfărășan, I. Ped.).

Mulțumim acestor tineri, acestor colegi care ne fac cinste prin entuziasmul lor și așteptăm de la ei evoluții cît mai aplaudate.

Vă dorim succes!

Rus Petru

Jacques Prévert împreună cu Pablo

Picasso

PROMONTORIU STUDENȚESC

După douăzeci de ani

Într-o frumoasă zi de mai, prima promoție de medici ce și-au desfășurat studiile în actuala clădire a Institutului de Medicină din Timișoara s-au întâlnit pentru a sărbători douăzeci de ani de la absolvire. Unii dintre ei se revăd pentru prima dată după două decenii. Le înțelegi emoția și, fără voia ta, te gindești că poate după alte două decenii, cu timpule ușor argintii îți vei îmbrățișa și tu colegii, prietenii cu care împarți emoția examenelor, trăirile tale și visele.

Mă găsec în fața unuia dintre medicii promoției 1953, care de atunci și

microbiologie, dr. Deutsch Gheza șeful laboratorului de izotopi, dr. Rothenberg N., dr. Gruia Crișan de la Chirurgie II și alții.

În activitatea medico-sanitară s-au remarcat o serie de medici și specialiști care activează în rețeaua curativă și profilactică a țării, mulți dintre ei având și funcții de conducere.

— *Condițiile de studii erau aceleași?*
— Deși această problemă este plină de conținut, răspunsul reușește uneori să îndepună pe unii dintre actualii beneficiari ai condițiilor moderne de studiu. Promoția mea, în afara unui puternic

tăzi studentul are posibilitatea să-și aleagă un număr limitat de bilete, având timp suficient de gândit și să-și întocmească un conspect, acum douăzeci de ani studentul era în mod individual chemat în fața unui colectiv larg în frunte cu profesorul și era purtat prin toate capitolele anatomiei și multiple întrebări, la care trebuia să răspundă spontan. Vastitatea materială de studiat și examinat poate fi sugerată și de ideea că de cinci ori pe săptămână se făceau câte patru ore de disecție zilnic, iar studiul anatomiei se întindea pe o durată de trei ani, iar în anul III se făcea anatomie topografică.

— *Citeva cuvinte despre dv. și munca de cercetare științifică pe care știți că o desfășurați.*

— În afară de activitatea didactică, pe care o desfășor de douăzeci de ani în institutul pe care l-am absolvit, am fost preocupat și de unele probleme de cercetare științifică. În acest domeniu am comunicat peste 120 de lucrări la diverse ședințe de comunicări, consfătuiri științifice, congrese naționale, internaționale de anatomie, cum ar fi cel de la Bruxelles (1964) cel de la Wiesbaden (1965), Berlin (1968) Leningrad (1971) etc. Actualmente am trimis la Congresul de la Cordoba câteva lucrări.

Activitatea de cercetare științifică am desfășurat-o pe tematica personală, la realizarea căreia am antrenat și pe unii membrii ai colectivului. Pe de altă par-

te am antrenat o serie de studenți în cadrul cercurilor științifice studențești, ce au comunicat lucrări, care de multe ori au fost distinse cu premii și diplome oglindind strădania și atașamentul lor față de cercetarea științifică, fapt ce constituie pentru mine prilej de satisfacție.

— *În ce domeniu al activității de cercetare științifică medicală ați deus eforturi mai susținute?*

— Activitatea de cercetare științifică desfășurată de mine o pot considera pe două planuri și anume: activitatea de cercetare științifică legată de practica medicală urologică, intrucit sînt și medic primar de urologie, iar cea mai mare parte se referă la cercetarea științifică morfologică, teoretică și aplicativă. Am abordat un număr restrîns de teme de cercetare, plecînd de la ideea că pentru a găsi apă în Sahara, nu este indicat să sapi o sulă de gropi, ci una adîncă. Ne-am preocupat în special de probleme legate de morfologia angioarhitecturală a ficatului, de morfologia rinichului și morfologia coloanei vertebrale. În aceste domenii am reușit să aduc, cred unele contribuții originale, care circulă în literatura de specialitate mondială.

— *Vă mulțumim, foarte mult pentru amabilitatea cu care ne-ați răspuns și vă dorim mult succes în activitatea dv. viitoare.*

R. Cojocaru
anul I stomatologie

PROMOȚIA DE MEDICI 1953

pînă astăzi, a rămas credincios nu numai profesiei alese ci și institutului în care a studiat, conf. dr. Diaconescu Nicolae de la catedra de anatomie.

— *Vă întâlniți cu foști colegi de facultate pentru prima dată după douăzeci de ani. Ce sentimente vă încearcă?*

— Nici nu mi-am închipuit că pot trăi sentimente atât de profunde. Noi am fost o generație foarte sudată datorită unor greutăți pe care le-am parcurs și deci, întâlnirea a fost marcată de o încălțură emotivă evidentă.

— *Promoția 1953 a dat nume, personalități, ce și-au câștigat răsunele în practica medicală. Sinteți amabil să ne spuneți câteva cuvinte despre colegii dumneavoastră, pentru care aveți o deosebită considerație?*

— Din acest punct de vedere ar trebui să vi-i enumăr pe toți. Am să încerc totuși să selecționez pe cîțiva dintre ei. În primul rînd să mă refer la cei ce sînt în institut. Din seria noastră am rămas în învățămînt opt sau zece colegi. Pe planul activității didactice și științifice s-au remarcat în mod deosebit dr. Vasilescu Ecaterina și Minda Cornelia de la pediatrie, dr. Elias Anuța de la

entuziasm și dragoste de muncă, nu prea a avut la dispoziție condiții de muncă deosebite. A trebuit să luptăm, să ni le creiem. Am fost prima promoție ce și-a desfășurat studiile în actuala clădire a institutului, care nu era amenajată cu laboratoare, amfiteatre necesare studiului medical. Nu se poate uita aspectul de atunci al actualului Amfiteatru mare. În primul rînd nu era amfiteatru, sala era la orizontal și erau aduse bănci școlare de diferite culori și dimensiuni în care, cu multă înghesuială, reușeau să se așeze circa 120—150 din cei 300 de studenți prezenți în sală. Restul rămîneau în picioare și cu caietul sprijinit de spatele colegului din față, luam notițe. Eram foarte mulți la un microscop și tot așa, foarte mulți la un cadavru. Actuala litografie a institutului a fost instalată de studenții și cadrele didactice de atunci, cîrînd fiecare piatră litografică și fiecare piesă de agregat. Unii dintre noi prezentam notițele pentru complectare și verificare profesorilor și ne îngrijeam, prin contribuția colectivă a anului, să le multiplicăm. Așa au apărut primele cursuri litografiate în IMT. Eu personal am fost responsabil pentru editarea Cursului de Fiziologie. Alți colegi, Magdin, Repta, etc. au contribuit la editarea cursurilor de la alte discipline și în acest fel ne-am asigurat o primă condiție a pregătirii noastre, manualele.

Acestea sînt doar cîteva aspecte ale condițiilor în care am reușit, totuși, să ne ridicăm la un nivel de pregătire profesională, care ne-a slujit și ne slujește în mod eficient de-a lungul activității noastre medicale.

— *Cum se desfășura un examen la anatomie pe cînd dv. erați nu examinatorul, ci studentul, imi închipui, emoțional, așa cum sîntem cu toții la examene?*

— Este o diferență evidentă între modul cum se desfășura examenul atunci și acum. Astăzi condițiile de examinare sînt mult mai optime pentru student. Studentul din generația mea era chemat la oral după o foarte minuțioasă probă practică susținută cu asistenții și șefii de lucrări, probă practică ce și astăzi este similară. Proba orală însă, se deosebește în mod radical. În timp ce as-

PROMOȚIA DE MEDICI 1973

La revedere, în 1983!

O altă generație de absolvenți, un nou eșalon de medici părăsește amfiteatrele Institutului de medicină din Timișoara, răspîndind, cu entuziasmul tineretii lor, pe meleagurile întregii țări, făclia cunoașterii, a dragostei de om, a științei îmbinate cu omenia. Este momentul cînd, încă o dată, numele dascălilor lor, diferențiat, desigur, dar totuși, fără excepție, este rostit pentru ultima oară cu gîndul de student și pentru prima oară cu nostalgie și mîndrie, de către cei deveniți astăzi medici. Și este plăcut să constăți că are loc și fenomenul invers: profesori amintindu-și și rostind cu bucurie nume de foști studenți, deveniți astăzi colegi de profesiune, viitori colaboratori pe tărîmul aceleiași nobile misiuni. Acesta este unul din dialecticele procese ale vieții, dus astăzi la împlinire, încă o dată, cu cîinste, de dialog viu al gene-

rațiilor, de continuitate a valorilor. Nume al celor care, în sinul Almei mater s-au dovedit demni de nevăzută dar omniprezenta togă universitară: Monica Tudosiu, Mihaela Diaconescu-Furnică, Cristian Furnică, Eugen Vancu, Vasile Isopel, Poenaru, Doru Anastasiu, Mircea Don, Alexandru Dicker, Avram Jecu și încă mulți alții.

Încununată fi-le-vor numai de succese profesionale și fericire drumurile dacă-și vor păstra cu consecvență spiritul tineresc, puterea de muncă, calități ce ne determină în a-i pune în fruntea unei generații, a celei dintre numeroasele ce sporesc prestigiul școlii medicale timișorene.

Acum, la sfîrșit de drum și începutul marelui drum, cuvîne-li-se româneasca bărbătească urare: NOROC BUN!

SCALPELU'
SCALPELU' 3

Thalassa

Nu, nu ești țărîmul.
Mă-nșelam amar
crezînd că ești
ieșirea la liman.
Furtuna mea ce
s-a pierdut de mare
tu mi-o aduci
scîmbiată-n uragan.
Nu, nu ești țărîmul.
Și de-ai fi fost
cum s-ar fi împăcat
adîncul meu,
cu neclintirea ta
de lut?
Mă las în seama
uraganului durut
spre fruntea ta,
prea înălțată sus
și singerînd,
mă bucură nespul
că nu ești țărîmul...

Rodica Cojocaru

Umanism artistic — prezent și viitor

Dacă în urmă cu câteva decenii se răspindise ideea că trăim în „secolul vitezei”, descoperirile mai recente ale minții omeniești au lărgit mult această noțiune. Ne deplasăm înfinit mai rapid decât înainte, dar nu numai pe scoarța terestră. Omul contemporan zboară atît în atmosferă cit și în spațiile cosmice, se scufundă în adîncul oceanelor cu batiseaful, izgonește febra cu ajutorul penicilinei și își prelungește existența înlocuind organe vitale ale corpului său, în fine omul începe să străbată tărîmurile vieții interioare, să cunoască mecanismele lăuntrice ale propriei sale conștiințe și ale organizării sale ca specie, psihologia, sociologia, etnografia sint, ca discipline științifice riguroase, produsul ultimei sute de ani.

O imensă parte din energia spirituală a omenirii e îndreptată spre asigurarea progresului tehnic. Gîndirea tehnico-științifică e prețuită pretutindeni. Înseamnă oare că omenirii îi rămîne mai puțin timp pentru lectură, pentru contemplare, pentru frumos? Într-una din faimoasele sale butade Shaw ironiza confuzia dintre specializare și îngustime. „Specialistul — spunea el — e un om care știe din ce în ce mai puține lucruri, astfel încît ajunge în cele din urmă să știe totul despre nimic”. Desigur, nu asemenea „specialiști” sînt creatorii lumii de azi și de mâine. Biografia savanților iluștri demonstrează că fantezia, visarea sînt la fel de necesare în matematică, în fizică sau în astronomie, la fel ca în literatură.

Invers, descoperim mărturii remarcabile despre profundul interes al unor mari gînditori și artiști pentru știință. Eminescu a urmărit la Universitatea din Viena și Berlin mai mult cursuri de științe naturale și filozofie decît poezie și estetică. El a tradus primul în limba română renumita lucrare a medicului Iulius Robert Mayer din 1842 în care s-a enunțat principiul de conservare a energiei. A ascultat și a făcut notițe la lecțiile magistrale ale lui Helmholtz și Clausius despre legea energiei și cea a entropiei, iar aceste preocupări intense le-a oglindit în „Lucreafărul”, în „Scrisoarea I-a” sau în poezia „La Steaua”.

... Omul de azi se străduiește să se acomodeze viziunii unui univers lărgit. Are nevoie de o anumită adaptare la „noul” univers pe care știința îl dezvăluie mereu. Acest proces de adaptare explică în mare măsură și fenomenele de criză, oscilațiile puternice din domeniul artei. Și totuși arta, denumită convențional avangardistă, nu reprezintă manifestarea unui nou concept aparținînd artei viitorului, ci consecința extremă a unor vechi concepte care au intrat în faza de pulverizare. O serie de artiști considerați prin excelență „neconformiști” — Picasso, Brîncuși, Ionescu — s-au integrat totuși în continuitatea artei universale, exprimînd însă contradicțiile unei epoci în care știința se afla și se află și acum pe un teren mai solid decît arta. Oricum ar fi, arta viitorului va continua să fie „o frînă puternică împotriva dizolvării individului într-un univers mecanic”. Și totuși, nu industrializarea dezindividualizează oamenii, ci birocratizarea care o însoțește adesea. Nu faptul că mașinile gîndesc în locul oamenilor trebuie să neliniștească, ci faptul că oamenii ar putea gîndi ca mașinile. Aici palpăm pericolul societății moderne. Și arta de azi și de mâine ne „educă nuanțele sufletești, cultivă amintirile, marchează deosebiri, spărgînd uniformizarea.” Că arta nu se poate sustrage influențelor științei și tehnicii moderne e un adevăr incontestabil. În ce fel va asimila ea aceste influențe, care vor fi consecințele lor, aceasta depinde de orientarea pe care i-o vor da oamenii, societatea.

Astăzi sau mâine artistul trebuie să fie posedat de nevoia de a exprima o calitate estetică. Și tocmai căutarea acestei calități, printr-o încordare a întregii sale ființe și nu prin forme care se repetă și se aplică îi va oferi șansa de a intra în mod valabil epoca sa, de a-i făuri un chip care o va reprezenta de-a lungul veacurilor, după ce ideile, evenimentele și oamenii vor fi pierit odată cu clipa ce-i purta.

Mariana Vasile
an. III MG

Căutate

O, leagă-mi sufletul de amintirea ta
Și cheamă apele să-și dea obol de soare
Rotind un timp de stea, mă vei căuta
Prin galerii de vînturi și ninsoare.

De va rămîne-n urma mea un semn
Pietrificate — cîntecele mele,
Vei ști că nu-s plecat și că te-aștept
În armonia primăverii grele.

O, să-mi fi dat nebuna iarbă verde
Și cîntecul vecerniei sihastre
Speranțele cu trupuri de fectoară,
Văpăile adolescenței noastre!

Sublimă, plaja-și vîntură năframa
Lucreafărul de ziuă să-l dezmiere
Zadarnic cată pescărușul arca
Pe-al mării sin drapat cu algă verde.

Te chem să-mi dai rotundul veșnic
Ori forma de iubire și-nălțare
Cupola albăstrimii înfîinite
Se va-nchina născutului de Soare.

Dar, nu, haină precum ție-e făcutul
Mi-ai dat doar dor și nopți însingurate
Ferestre reci, cu zîmbete de lună
Și gînduri sure pline de păcate.

Și ai fugit cu sufletu-mi în palme...
Ingenunchiat pe-o seamă de uitare
Rămas-am să te caut între cruguri
Iubirea mea — cometă călătoare.

Lucian Negruțiu

Răsfolind istoria medicinei, te uimește numărul uriaș de personalități complexe ce-î alcătuiesc substanța. Aproape nu există medic care să-și fi lăsat numele posterității legat de descoperirile și succesele sale, fără să fi dovedit o multilateralitate a preocupărilor uimitoare. Oprindu-se asupra acestui aspect, într-un articol V. Săhleanu emite următoarea idee explicativă: „Medicina implică un contact larg cu cele mai variate aspecte ale vieții omeniești. În cadrul ei, personalitățile complexe sînt de aceea, nu numai binevenite, dar și necesare.” Complexul psihismului uman suferă variații pe o gamă extrem de largă cu care medicul trebuie să-și pună de acord propria personalitate pentru a putea înțelege, cunoaște și deci vindeca suferința. O asemenea sensibilitate sufletească, mobilitate spirituală, se formează prin cultură și experiență de viață. William Osler, clinician englez de mare valoare se referea la acest prim aspect spunînd: „În nici o profesie nu contează atît de mult cultura ca în medicină și nimeni nu are nevoie mai mult de aceasta decît practicianul de medicină generală, muncind printre tot felul de oameni, dintre care mulți sînt influențați mai mult prin capacitatea, priceperea lui generală pe ca-

voltarea armonioasă a medicului contemporan. Privind în urmă putem constata cu bucurie că, în pofida numeroaselor obstacole ce au încercat să limiteze și să închisteze medicina de-a lungul veacurilor, scolastica evului mediu, fanatismul religios, specializarea și tehnicizarea, medicina reușește totuși să-și păstreze nealterate însemnele sale: dragostea de oameni și rîvna în înlăturarea nefericirii și mizeriei umane. Nu e deci de mirare că din rîndul medicilor s-au recrutat mari luptători pe tărîm social ca: Norman Bethune, cunoscutul medic canadian. El pleacă în Spania (1936) să sprijine lupta contra fasciștilor, apoi în China invadată de armatele japoneze (1938) unde și moare de septicemie datorită unei înțepături în deget în timpul unei operații. Albert Schweitzer, laureat al Premiului Nobel pentru pace e una din cele mai complexe personalități contemporane. El studiază cu aceeași rîvnă medicina, teologia, filozofia, istoria, muzica, literatura, ziaristica. Doctorul Schweitzer își petrece ani de zile într-un spital construit și utilizat de el.

Tot medicii au fost și vestigiile exploratori David Livingstone, cel ce colindă Africa descoperind lacuri, izvoarele fluviilor ș.a. și Peter Freuchen

tiștee: romanul frescă, romanul monumental, romanul istoric etc.

În genul epic scurt excelează Cehov, Maugham, Duhamel care au și valoroase lucrări dramatice alături de Schiller sau, la noi, Aurel Baranga.

Poezia, altă pasiune a medicilor e ilustrată de Keats, O. W. Holmes, J. Kerner și la noi, O. Carp (pseudonimul literar al prof. Proca), George Magheru ș.a.

Referindu-se la interacțiunea dintre medicină și literatură A. P. Cehov mărturisea: „Nu mă îndoiesc că medicina a avut o mare influență asupra activității mele literare. Aceasta a dezvoltat în mai mare măsură sfera observațiilor mele, i-a îmbogățit cunoștințele a căror valoare pentru scriitor o poate pricepe numai cel care este el însuși medic”. E firesc ca veșnic aplecat asupra omului, a reacțiilor sale, studiate cu minuțiozitate, avînd grijă să-și ascute puternic toate simțurile, medicul, prin practica sa e prieten folositor artistului. George Duhamel, unul dintre cei mai reprezentativi scriitori francezi contemporani întărește și el această credință, scriînd într-un articol: „Sînt considerat de contemporanii mei și de autoritățile țării mele ca un scriitor. Dar medicina

MEDICUL, O PERSONALITATE COMPLEXĂ

re ei pot să o aprecieze, decît prin învățătura lui, pentru care ei nu au măsură”.

Nu întimplător erudiția celor din această tagmă e cunoscută și apreciată din timpurile cele mai de început ale omenirii. La vechii greci Asclepios, zeul medicinei, e coroborîtor direct din Appolo, zeul soarelui, al poeziei și al muzicii, care era și el medic. În evul mediu breșla medicilor se bucura de faima de a reuni cele mai cultivate spirite ale epocii legate de artă, filozofie și teologie. Tocmai această seriozitate și complexitate a cunoașterii a apropiat de tagma medicilor mințile luminate ale vremii. Dante, de exemplu, pentru a-și cîștiga dreptul de participare la viața publică, s-a înscris în corporația medicilor și farmaciștilor din Florența. Medicii arabi, cei mai iluștri medicii ai evului mediu au dovedit o vastă cultură, aprofundînd o serie de alte domenii științifice sau umanistice. Rhazes, cel mai savant clinician al arabilor, înainte de a studia medicina s-a ocupat de muzică, fizică, alchimie, iar Avicenna, pe numele său adevărat Ibn-Sina, considerat „principele medicilor”, era numit totodată și „floarea culturii arabe” pentru că era atît un medic excepțional cît și un filozof de mare finete, un abil om de stat și talentat poet. Dar adevăratele minți enciclopedice au caracterizat Renașterea. Această formațiune multilaterală, înalt sintetică, se recunoaște și la marii medici din aceste vremuri. Ei se apleacă asupra științelor naturii, matematicii, alchimiei, filozofiei, așa cum fac Vesale — părintele anatomiei moderne, Jean Fernel, Miquel Servet, Paracelsus ș.a. Pe măsură ce cunoștințele omeniești sporesc și se diversifică curiozitatea exhaustivă asupra lumii a trebuit să fie stăpînită și canalizată spre domenii bine definite. Medicina beneficiază și ea de avîntul creator al științelor scoțînd la iveală tot mai multe domenii de cercetare, tot mai multe specialități. „Specializarea constituie treapta cea mai de jos a artei noastre atunci cînd ea nu este fermentată de cunoștințe generale” (Courty). Alături de specializare și tendința spre tehnicizare amenință dez-

neobositul călător în împărăția albă.

Dar cei mai mulți medicii sînt atrași spre artă, căci „fiecare poet e într-un anumit fel un doctor de suflete și fiecare medic trebuie să fie, într-un anumit fel, poet, căci altfel nu va putea citi într-o ființă străină.” (Egon Friedell) Viața, în aspectele ei cele mai variate, risipită în cazuistica bogată a medicilor, îi face pe aceștia mai receptivi la tot ce-i frumos și alină sau tulbură sufletul: muzica, literatură, sculptură, pictură, arta fotografică și cinematografică, teatrul.

Cuvîntul ca element esențial al asimilării și transmiterii cunoștințelor cît mai ales ca puncte de legătură între medic și pacient intervine necesar în formarea oricărui medic. De timpuriu ucenicul în arta tămăduirii simte importanța cultivării expresiei verbale atît pentru prezentarea exactă dar plastică a ideilor (de aici limbajul medical propriu, echivalent, aș spune, învățării unei limbi străine) cît și pentru a reuși apropierea bolnavului și cîștigarea încrederii sale. Aprofundînd regulile limbajului, medicii, în foarte mare număr, au învățat și arta de a scrie, dedicîndu-se literaturii. Într-o scrisoare Cehov spunea: „Medicina mi-a fost soție, iar literatura amantă. Cînd mă plictiseam lîngă una, inoptam lîngă cealaltă.” Modul în care s-a reușit împăcarea acestor două ocupații diferă de la a considera scrierea operelor literare ca un mod de a folosi timpul liber pînă la a părăsi medicina (studiul sau practica) pentru a se dedica exclusiv artei. Așa se întîmplă cu Fr. Schiller, Keats, W. S. Maugham, A. Cronin — toți practicînd medicina cîțiva ani dar rămăși în memoria omenirii ca desăvîrșiți minutori ai condeiului.

Se pare că cel mai mult a fost cultivat romanul, de către medicii, acest gen corespunzînd bogăției faptice și ascuțitului spirit de observație analitică ce caracterizează această profesie. De la romane profesionale (Axel Munthe, Andrea Majocchi), la romanul de aventuri (Eugene Sue, Conan Doyle), medicii scriitori abordează o gamă largă de posibilități ar-

este formația mea de tinerete. Ea mi-a deschis ochii asupra lumii. Ei îi datoresc cel mai mult din ceea ce știu.”

Arta a constituit pentru medicii nu numai un cîmp al împlinirilor spiritului creator ci și un domeniu de fructuoase cercetări și metode în psihoterapie. Dr. Robert H. Schaufler și dr. Lacroix R. alcătuiesc fiecare cite o farmacopee muzicală bazată pe proprietățile calmante sau excitante ale muzicii. Mult mai vechi sînt încercările de a folosi arta plastică ca mijloc de diagnostic și tratament în bolile psihice. De la Max Simon, Delgado, inițiatori ai acestui drum la curentele moderne de art-therapy sau psihodrama lui Moreno, o serie de cercetători și-au făcut cunoscute studiile și și-au exprimat părerile cele mai diverse. Acești medicii încearcă apropieri între forme, linii, perspective, mișcare, culoare, spațiu, și volume și ideatie, mișcare psihică, imaginație ș.a.m.d. În toate aceste cazuri arta este un mijloc folosit în scopuri medicale. Dar și medicina poate fi un mijloc de cercetare a artei, așa cum se întîmplă în aprecierea stărilor ce au dus la crearea anumitor simboluri plastice, la anumite colorații particulare etc. Se vorbește mult în ultimul timp de glaucomul de care suferea Van Gogh. Aceasta e concluzia la care a ajuns dr. F. W. Maire, care, studiînd tablourile acestui mare pictor a remarcat că în creațiile ce depășesc anul 1883, apar în jurul izvoarelor de lumină umbre colorate. Acest indiciu ca și altele culese din mărturisirile pictorului însuși în scrisorile adresate fratelui său, l-au condus pe dr. Maire spre această îndrăzneată ipoteză.

Domeniu vast cu adînci implicații umane, medicina cere slujitorilor ei nu numai studii temeinice de specialitate și practică la patul bolnavului ci și sensibilitate și curiozitate, aplicare spre studiul culturii universale. E Brancani mărturisirea undeva: „Medicul trebuie să fie în același timp psiholog, filozof și om de cultură, dotat cu o metodă rafinată și cu o intuiție pătrunzătoare ca să poată trata pe fiecare bolnav în parte...”

LUCIA MITROFAN
an III Pediatrie.

A VE J U V E N T U T E

„Ideile congelate nu intră niciodată în jocul asociațiilor“

E surprinzător să afli tot mai des din statistici despre uriașa combustie efervescentă a muncii omenești, despre uluitoarele accelerații ale progresului. Bunăoară, după calculele lui Derek de Solla Price, 90% din numărul total al oamenilor de știință care au trăit vreodată sînt actualmente în viață, iar dintre aceștia mai mult de jumătate activează de mai puțin de 12 ani. Deci fiecare dublare a populației globului a produs 3 dublări ale numărului oamenilor de știință. — A fi contemporan unei astfel de vremi înseamnă a veghea concentrat și intransigent ca ritmul propriu să fie în acord cu pulsul general de viață. — Energia necesară acestei vertiginoase întreceri cu timpul izvorăște din flacăra pasională a idealului ce-l urmărim.

Pasiunea în muncă nu mai trebuie să fie azi privilegiul celor cițiva creatori, căci azi fiecare trebuie să fie un creator în domeniul său de activitate. Munca liber consimțită înseamnă bucuria creației. Și încă de pe acum, deși nu sîntem decît discipoli, deși nu sîntem decît la începutul inițierii noastre, nu ne putem plînge că nu avem unde să ne consumăm entuziasmul. Să cauți singur firul Ariadnei în labirintul tilcurilor adinci ale fiziologului și patologicului naturii umane, să te întrebi și să te lămurești mereu asupra altor probleme, nu sînt oare tot atîtea motive de strădanie încununată de succes? Sau să execuți singur banalele manopere medicale nu reprezintă oare acte de curaj și înțelegere a răspunderii? Să cerni faptele și să utilizezi datele obiective pentru a construi diagnosticul nu e o adevărată muncă de creație? Și cite și mai cite alte prilejuri de satisfacții.

Trebuie să fim conștienți de importanța anilor de studenție. Acum ne formăm ca medici și ca oameni. Dacă, fiind la vîrste tinere, nu reușim să ne canalizăm elanurile spre munca noastră viitoare, ci ne complacem în stereotipii și automulțumire, cînd oare vom reuși să ne cultivăm entuziasmul? Să facem din munca noastră o muncă captivantă, în așa fel încît să putem spune ca și L. de Gennes că „în această meserie care este medicina, rămîi tînăr atîta vreme cît păstrezi suficientă curiozitate pentru cunoaștere, suficientă modestie pentru a continua să înveți, suficientă măsură pentru a nu deveni solemn, suficient orgoliu ca să nu te declari niciodată satisfăcut de tine, suficient spirit critic pentru a nu considera afirmațiile tale ca intangibile, pe scurt atîta vreme cît știm să rămînem studenți“.

LUCIA MITROFAN, an. III P.

Cronica microbistului medicinist

ȘI ACUM LA RÎND: FOTBALUL

Spre bucuria comisiei de sport și cred că și a cititorilor revistei Scalpelu' s-a ajuns ca această rubrică să apară constant în fiecare număr. Desigur apariția lunară face ca rezultatele competițiilor să apară cu întîrziere.

Am scris despre toate sporturile care se practică în institutul nostru, în afară de unul singur, sportul sporturilor, sportul rege care-și are iubitorii lui (cam puțini la număr) și în institutul nostru Fotbalul.

Deși după Campionatele Universitare desfășurate în luna noiembrie, la care au participat 6 echipe am înaintat redacției Scalpelu' un articol despre această manifestare, totuși din motive obiective n-a putut fi publicat. Din această cauză vi scriu cîteva cuvinte despre campionata noastră universitară pe institut, echipa anului II care a dat și cei mai mulți jucători în selecționata institutului.

Pe locul doi și vicecampionă echipa anului I (aceeași rivalitate sportivă între cei doi ani și la fotbal ca la celelalte ramuri sportive). Pe locul trei anul III, la diferență foarte mică de primele două. După campionatul universitar a venit vacanța, jucătorii selecționați în lotul lărgit al institutului începîndu-și antrenamentele în semestrul doi. Și astfel ne-am trezit în fața Campionatelor universitare, etapa pe Centru universitar.

Primul joc l-am avut cu Politehnica. Joc greu dar în care tradiția rezultelor de egalitate era predominantă, dar imediat la începutul jocului în secunda 15 luăm un gol simplu care taie elanul jucătorilor noștri. Spre sfîrșitul reprizei cei de la Politehnică mai înscriu odată printr-un șut imparabil de la 18 m. Repriza este un sfetnic bun pentru jucătorii noștri. La reluare atacăm în continuu și reușim să reducem din handicapuri în minutul 65. Deși atacăm în continuare jucătorii Politehnicii treci o singură dată de mijlocul terenului și înscriu un gol crescînd din nou diferența la 2 goluri. Este minutul 80 și scorul este 3-1 pentru Politehnica. Ne mai avînd ce pierde jucătorii noștri se năpustesc în atac reușind în minutul 87 să înscrie un gol la un penalti acordat de arbitru pentru un henț în careu. Jucătorii Medicinii, nemulțumiți de rezultat, atacă în continuare și sînt pe punctul de a egala în minutul 89 cînd Menghină, cu poarta goală, ratează cea mai mare ocazie a meciului.

După o săptămîna a urmat meciul cu echipa Agronomiei. Între cele 2 echipe intrate pe teren era o rivalitate ce durează de aproximativ 5 ani. Din cinci întîlniri susținute pînă atunci 3 victorii erau de partea Agronomiei și două meciuri egale deși în toate cele 5 întîlniri echipa noastră condusesse cu un gol diferență la repriză.

Jocul începe în nota de dominare a echipei noastre care reușește să înscrie prin Robescu un splendid gol (preluare cu pieptul și sut de volei) în minutul 10. La repriză conduceam lejer cu 3-0 după care a urmat repriza secundă de care ne era frică.

De data aceasta tradiția nu și-a spus cuvîntul. După încă 2 goluri marcate în primele minute ale reprizei a doua jucătorii noștri stăpînesc jocul și mai înscriu de 3 ori ca scorul să devină 8-0 pentru noi.

După acest joc echipei noastre i se oferea pentru prima dată datorită golaverajului posibilitatea de a cuceri titlul de campionă sau vicecampionă universitară pe centru universitar. Dar nu s-a întîmplat așa. După rezultatul de 1-1 obținut de Agronomia în fața Politehnicii, ne era suficient un gol pentru a fi vicecampioni. Dar să vedem ce s-a întîmplat în jocul cu Universitatea.

În minutul 1 este 1-0 pentru noi. În minutul 30 este 1-1. La reluare ambele echipe sînt mulțumite de rezultat jocul desfășurîndu-se mai mult dincolo de mijlocul terenului pînă la în minutul 90 cînd universitatea mai înscrie odată adjudecîndu-i astfel victoria, și astfel pierdem titlul de vicecampionă universitară în fața unei echipe pe care am învins-o cu 8-0.

Clasament final:

1. Politehnica	5 P 7-5
2. Agronomia	3 P 4-9
3. Medicinia	2 P 11-5
3. Universitatea	2 P 4-7

A trecut și acest necaz, a venit „Cupa Medicinii“ la care finala s-a desfășurat din nou între echipele anului II și I. După ce la pauză echipa anului I conducea cu 2-0, în final cedează ca fiind învinsă cu scorul de 4-2, astfel că titlul de Campioană și Cupa Medicinii intră în posesia anului II.

Cu aceasta s-ar părea că s-a încheiat și ultimul act fotbalistic dar nu! La 19 mai pe stadionul CFR s-a desfășurat tra-

diționalul joc de fotbal dintre echipa Cadrelor didactice și Absolvenții (anul VI).

Cu o echipă bine pusă la punct din care nu lipseau doctorii Munteanu, Jicman, Crețu, Bordoș, Niculescu, Dresler, Enescu și cu o apărare în care excelau prof. Danciu, Suru și Petac, echipa cadrelor didactice a reușit din nou să învingă în prezenta aproximativ 150 spectatori echipa absolvenților cu scorul de 8-3 (5-0) rămîind astfel neînvinși în ultimii 4 ani.

La 26 mai s-a desfășurat ultimul joc de fotbal al sezonului între Selecționata institutului și Selecționata studenților africani din Centrul Universitar.

Deși avem o echipă a institutului valoroasă cu un Drinovan în poartă, un Barna, Băițan în apărare, un Urșianu, mijlocaș, cu o extremă stîngă de talia lui Robescu și una dreaptă Măslin, cu un Menghină în centru, totuși din motive obiective nu se poate înființa încă o sec-

ție de fotbal în cadrul CS medicina. Pînă atunci rămîne ca acești minunați băieți să apere culorile institutului la Campionatele Universitare.

Și acum o completare la articolul ce a apărut în numărul trecut al revistei.

Echipa de baschet feminin al CS Medicina a obținut în ultimele 2 etape a campionatului 2 victorii concludente dintre care una în deplasare reușind să termine pe locul 4 în divizia B de baschet.

Cu acest articol semnatarul acestor rînduri predă această rubrică unui microbist deoarece anul frumos al studenției au trecut și în curînd va părăsi această facultate.

Sperînd că rubrica va rămîne în permanență în revista noastră și promiîndu-vă că voi deveni un fervent cititor al ei, îmi iau rămas bun de la el și de la voi, dragi colegi.

Anastasiu Doru

Inteligența în sociologie

Reușita socială denotă o valoare umană și inevitabil o anumită doză de inteligență. Este inteligența o calitate în-născută sau dobîndită, poate evolua sau nu, care sînt parametrii sociali ce o influențează? ... Astfel de probleme preocupă tot mai mult psiho-sociologia secolului nostru.

Sînt multe încercări de a defini inteligența sau a o testa dar o concluzie se pare că este greu de fixat tocmai din cauza multitudinii de factori interesați.

Definiții de felul: „inteligența este aptitudinea de a da răspunsuri bune din punctul de vedere al adevărului“ sau „este aptitudinea de a gîndi abstract“ ... sînt superficiale și limitate.

Consider că problema originii, evoluției, sensului inteligenței rămîne deschisă nu numai la scara cercetării științifice, dar cu atît mai mult în practica socială unde o înțelegere confuză și denaturată a conceptului poate provoca urmări nedorite.

Unii oameni considerați inteligenți pînă la o anumită vîrstă și-au ratat realizarea socială, au ajuns la concluzia că sînt neînțeleși de societate. Alții (atenție la extreme!) se consideră nedreptății și poate pentru că „inteligența“ lor nu se dovedește fecundă. Dar care sînt criteriile de depistare a inteligenței? Nici testele de inteligență uzitate atît de mult în instituțiile de învățămînt din vest nu sînt capabile să descopere criteriile concrete ale inteligenței. În primul rînd pentru că testele conțin în formularea lor mare parte din subiectivitatea autorului și apoi sînt legate de variabilele socio-culturale ale epocii respective. În răspunsurile unui subiect testat intervin: limbajul acestuia, cultura, nivelul socio-economic în care a crescut; astfel că aptitudinile înnăscute pot fi ușor mascate.

Unii psihologi americani au pretenția că testele lor măsoară absolut coeficientul de inteligență înnăscută a subiectului. Rezultatele obținute practic au fost de multe ori contra-argumente, așa că s-a ajuns la o teorie conform căreia, însușirile înnăscute și cele dobîndite se întrepătrund și dau educabilitatea, un potențial generator probabil de inteligență.

Înseamnă deci că dincolo de aspectul social al culturii intervine aspectul politic de concentrare a culturii spirituale în profitul aceleiași clase — cea dominantă, fixarea și transmiterea achizițiilor și aptitudinilor umane se realizează și în afara căilor biologice și legilor eredității.

Înseamnă că factorul politic de acces larg la valorile culturale și spirituale are o importanță deosebită pentru evoluția intelectuală a unui popor. Nu este de mirare atunci că masele largi în unele țări apusene suferă de o proastă nutriție sociologică — de aici explicabile îngrijorările specialiștilor privind perspectiva inteligenței națiunii lor.

Bineînțeles că oricîte reforme demo-

cratice în domeniul învățămîntului, culturii nu pot substitui revoluția socială-radicală și științifică.

De altfel chiar Min. Ed. Naționale din Franța este obligat la un moment dat să recunoască limitele esențiale ale educației burgheze, bineînțeles din punctul de vedere al unui ideolog burghez: „Marea forță a educației nu este școala (a se adăuga — burgheză) ci exemplul părinților (sugerăm împotmolirea în condiția socială N.R.). Toate legile pe care le-ați cota, doamnelor și domnilor, nu se pot opune acestei legi naturale (a se citi burgheze N.R.).

Incursiunea prin problemele sociologice ale „vecinilor“ noștri de continent a fost necesară pentru a arăta dependența potențialului de inteligență a unui popor de factorii socio-economici și politici. În condițiile actuale din țara noastră, cînd omului cetățean i se asigură accesul real la cultură și învățămînt, factorii mai sus amintiți nu reprezintă un impediment în evoluția intelectuală a individului. Chiar dacă deosebiri obiective, între sat și orași există în domeniul învățămîntului, surselor de cultură, nu se poate spune că există un fenomen de viscozitate sociologică (prezent în Franța și alte țări apusene) ce limitează posibilitățile omului, o închis-tare în condiția sa socială. Se pare că aceasta ar fi încă o manifestare spirituală a alienării umane, motiv frecvent în lumea capitalistă. O referire practică: „... În Franța nu sînt decît 7 copii de muncitori care studiază farmacia!“ (Henri Salvat). Această problemă trebuie privită esențial și general pentru a nu cădea într-o extremă — sociologia primitivă. Se pare că soluția universală ar fi: a oferi inteligenței și valorii umane certe o sansă maximă cît mai mult eliberată de subiectivism, de factori inhibanți.

Numai așa această monedă a secolului neevaluabil în aur poate irumpe din mîinile creatoare spre prosperitatea și evoluția nestingherită a omului.

Ana Bercea an. II MG

Si spune-i

Si spune-i cîntului din ape
Mârgeaua vremii să topească
Cules pe plaiuri de balade
Povestea noastră, omenească.

Si spune-i păsării să cînte
Pe vreme de-nsurat, o notă
Aline sufletu-mi, încînte-l
Cu armonia poliglotă.

Si-aud săpat în carnea verii
Un nume de fior și apă
Rotește timpul de bejenii
Tăcuta oră s-o încapă.

Noi, duși de vînturile mării,
Rostim povești nenumărate,
Îmi spui că-i dulce gustul sării
Din lacrimile-mi din pleoape.

Și lunecînd prin nori, deodată
Și neștiuți decît de stele,
Vom frînge piinea lumii coaptă
În barca noastră, fără vele.

Lucian Negrușiu

SCALPELU' 5

Sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studențești

A devenit o tradiție organizarea, în cadrul Institutului de Medicină din Timișoara, în prima săptămână a lunii mai, a sesiunii de comunicări a cercurilor științifice studențești. Evenimentul se încadrează în tendințele actuale de creștere a activității de cercetare științifică strins legată de practică. În vastul câmp al științelor medicale există întotdeauna probleme noi, aspecte noi la care nu s-a răspuns încă, sau s-a răspuns doar parțial. În cadrul muncii științifice de cercetare, studenții, angajați pe un drum anevoios, dar plin de satisfacții, încearcă să răspundă la câteva din multiplele semne de întrebare existente încă, să dezvăluie aspecte și interrelații noi. Chiar dacă rezultatele nu sînt descoperiri răsunătoare — așa cum sublinia tov. prof. dr. Al. Șofletea, prorectorul Institutului — „trebuie ca studenții prin cercetare atentă, stăruitoare și metodică a problemelor medicale accesibile lor să-și dezvolte calitățile personale de viitori medici, de oameni de știință”. Cercetarea științifică poate fi considerată în acest sens o obligație morală, o parte integrantă în procesul formativ profesional.

Prima sesiune de comunicări a avut loc în 1952. De atunci, activitatea științifică s-a dezvoltat permanent. A crescut numărul cercurilor științifice, numărul studenților angajați în munca de cercetare. Aprofundându-se și lărgindu-se continuu, se dobîndesc calități și forme noi. În acest sens se organizează ședințe de comunicări comune, mese rotunde ca aceea care a avut ca temă „Șocul cardiogen”.

În cadrul cercurilor colaborează studenții din diferiți ani de studiu, rezolvîndu-se astfel problema continuității aceleiași teme în timp, pînă la rezolvarea ei.

Actuala sesiune de comunicări, cea de a XIII, a cuprins 54 de lucrări din cele 134 efectuate în cadrul a 34 de cercuri studențești ale IMT și 12 lucrări ale cercurilor Institutului medico-farmacologic din Cluj și a Institutelor de medicină Iași și Tg. Mureș. Comunicările prezentate au fost deosebit de interesante, ele evidențînd orientarea spre problemele cu aplicabilitate practică. În încercarea de a prezenta conținutul acestei sesiuni „condensate” nu se poate face o ierarhizare valorică a lucrărilor (toate fiind reținute ca importante) ci doar prezenta cîteva dintre ele.

Experimentarea metodei saline în recoltarea electro-cardiograamei endocavitare a constituit subiectul unei lucrări prin care s-a dovedit superioritatea metodei în diagnosticul aritmiilor atriale complexe. O comunicare interesantă a fost aceea a cercului de radiologie privind eliminarea paradoxală a substanțelor de contrast utilizate în radiodiagnostic, demonstrîndu-se eliminarea, în unele afecțiuni ale celulei hepatice, a substanței de contrast hepatotrope direct prin rinichi. Un aspect puțin cercetat pînă acum și care a constituit tema unei alte lucrări a fost modificările pH-ului peritoneal în funcție de originea peritonitei și de timp.

Cercul de farmacologie, bine cunoscut pentru activitatea sa, a prezentat 4 lucrări interesante. Un număr mare de comunicări au aparținut cercului de fiziologie. Dintre acestea, o parte au demonstrat modificarea presiunii coloidosmotice a sintezei proteinelor plasmatiche și a hemotopoezei în urma administrării cronice de dextran, iar altele s-au ocupat de modificările biochimice care apar în urma efortului muscular.

Și în cadrul facultății de stomatologie au fost prezentate comunicări interesante. „Aspecte co-

relative clinico-paraclinice în patologia ganglionară” a copilului. „Vulvarea obturației în replantările dentare”, „Flora microbiană în adenopatiile acute supurate.”

Participanții din celelalte centre universitare au contribuit și ei la reușita acestei sesiuni cu lucrări valoroase ca: „Efectul administrării intraperitoneale de aloxan și glucoză asupra diametrelor celulelor ascitice „Suerin” (Iași) „Studiul variației histaminei în șocul anafilactic la cobai” (Tg. Mureș).

O notă aparte pentru „Aspecte ale planificării familiare” (Cluj) care demonstrează preocuparea pentru problemele sociale și demografice și pentru dispozitivul pentru generarea ultrasunetelor de mică intensitate-aparat de construcție originală utilizabil în laborator pentru cercetări in vivo și „in vitro” (cerc biofizică Timișoara). Nu pot fi amintite aici toate lucrările prezentate, deși ele au condus la rezultate valoroase, prilej de satisfacții pentru cei care au lucrat și pentru cei care i-au îndrumat. De fapt ținuta științifică și valoarea comunicărilor a fost apreciată și de cadrele didactice, de juriu, acesta acordînd numeroase premii, premii speciale și mențiuni.

Exuberanta manifestare a tineretii și a dorinței de cunoaștere a studenților mediciști, sesiunea de comunicări a cercurilor științifice studențești a demonstrat încă odată capacitatea de muncă, de sinteză, forța creatoare a tineretului, a pus în valoare potențialul din ce în ce mai puternic al acestuia. Martor al acestei manifestări științifice, ai inevitabil și explicabil, sentimentul siguranței, încrederii în viitor. Tînăra generație promite realizări importante în slujba omului și a idealurilor sale...

MARIA MORARU

— CERCUL DE TERAPIE BUCO-DENTARĂ —

Resp. cadru didactic : Conf. Dr. Severineanu V.

1. CERCETARI PRIVIND PROPRIETAȚILE CHIMICE ALE CIMENTURILOR DE SILICAT

Haidu Florica an. VI Stom.

Conducător științific : Conf. Dr. Severineanu V.

Cimenturile de silicat sînt cele mai folosite materiale pentru restabilirea morfo-funcțională a dinților frontali, cu toate dezavantajele pe care le prezintă. De aceea s-au intensificat cercetările privind îmbunătățirea proprietăților mecanice, chimice și fizionomice ale acestora. În țara noastră nu există date publicate pentru elaborarea unui ciment de silicat și ea urmare se folosesc în exclusivitate materiale de import.

Un colectiv al disciplinei de terapie din care fac parte în colaborare cu Facultatea de Chimie industrială din Timișoara au inițiat cercetări pentru obținerea unor cimente de silicat.

S-au sintetizat în acest scop numeroase mase de ciment de silicat și s-a reușit în final să se elaboreze formula unui ciment de silicat cu proprietăți superioare celui utilizat în prezent.

CERCUL DE MICROBIOLOGIE :

2. STUDII SEROLOGICE ASUPRA INCIDENTEI UNOR ARBOVIRUSURI.

Trif Rab Rodica an. VI Ped.

Conducător științific : Conf. Dr. Topciu V.

În scopul stabilirii infecției arbovirale în România, am investigat prin reacția HAI cu antigen HyPr și antigen West Nile 817 persoane sănătoase, copii și adulți.

Pozitivitatea la antigenul West Nile, se arată în general mai crescută decît față de antigenul HyPr la același lot de persoane.

Prezența anticorpilor inhiho-hemaglutinanți e în procent mai mare cu cît vîrsta e mai înaintată. Copiii sînt mai puțin afectați deoarece se pare că au posibilități mai limitate de a veni în contact cu arbovirusurile.

— CERCUL DE PEDIATRIE —

Resp. cadru didactic : Șef lucrări Dr. Budiu Tr.

1. HIPERLIPOPROTEINEMIA LA COPIL.

Conea Popescu Florica an. VI Ped.

Conducător științific : Prof. Dr. Doc. Turcanu L.

După o parte introductivă în care se insistă asupra terminologiei corecte și a clasificării moderne și astăzi acceptate a lui Fredrickson din 1968, lucrarea prezintă corelațiile ce se pot stabili între diversele metode de explorare a metabolismului lipidic.

Sînt prezentate în continuare 2 cazuri de hiperlipoproteinemie de

tip IV, avînd ca punct de plecare diagnostic, elemente clinice, complete de examinare de laborator.

Această problemă a hiperlipoproteinemiilor este bine studiată la adult, fiind încă puțin cunoscută la copil.

— CERCUL DE LA CLINICA IV-a MEDICALĂ —

Resp. cadru didactic : Conf. Dr. Dancău Gh.

2. MODIFICĂRI MORFO-FUNCȚIONALE GASTRICE LA EDENȚAȚI.

Zichelr Maria an. V Stom.

Conducător științific : Conf. Dr. Dancău Gh.

Bazîndu-ne pe datele din literatură referitoare la intercondiționarea fiziopatologică dintre cavitatea bucală și stomac, am efectuat studii pe un lot de 36 bolnavi cu edențații totale sau parțiale intercalate cu reducerea marcată a unităților masticatorii — instalate de cel puțin 13 luni.

CERCUL DE RADIOLOGIE

Resp. cadru didactic : Dr. Nubert Gion.

ELIMINAREA PARADOXALĂ RENALĂ A SUBSTANȚELOR DE CONTRAST IODATE HEPATOTROPE.

Mărgineanu Mihaela, Wissinger Karin an. IV Med gen.

Folosirea substanțelor de contrast iodate în studiul căilor biliare și a rinichiului reprezintă cel mai important procedeu în explorarea lor.

Există substanțe de contrast hepatotrope și substanțe de contrast renotrope. În sine, aceste substanțe de contrast o parte rămîn libere, altă parte se fixează de proteinele serice iar a treia parte trece în plasma interstițială.

Gradul de stabilitate al legăturii dintre substanțele de contrast și proteinele serice determină viteza de eliminare a substanțelor de contrast imediat după injectarea lor prin filtrul renal, fără semnificație patologică.

Dacă această eliminare paradoxală renală a substanțelor de contrast iodate hepatotrope se menține și la 2 ore de la injectarea lor, atunci are semnificație patologică și este datorită unor afecțiuni ale celulei hepatice.

Din filmoteca Clinicii de Radiologie Timișoara, am studiat un număr de 406 colecistografii pe ultimii 5 ani (3.I.1968-1.IV.1973) și am constatat 12 cazuri de eliminare paradoxală renală a substanțelor de contrast hepatotrope.

În cele 12 cazuri la care substanța de contrast hepatotrope s-a eliminat direct numai pe cale renală și această eliminare a fost prezentă și la 2 ore de la injectare, am constatat :

- 4 cazuri de colecistită cronică
- 2 cazuri de angiocolită cronică
- 5 cazuri de litiază biliară
- 1 caz de litiază coledociană

Se trage concluzia că eliminarea direct renală a substanței de contrast hepatotropă în aceste cazuri a fost determinată de suferința celulei hepatice.

PENTRU VIITORII NOȘTRI COLEGI

Institutul nostru

Institutul de medicină din Timișoara a luat ființă în condițiile celei mai hotărâtoare redresări de ordin politic și economic din istoria patriei, în momentul cind țara noastră, vlăguită de pe urma războiului face un efort suprem pentru a-și croi alt destin. Partidul nostru a descătușat uriașul potențial de energie creatoare al poporului, creind premisele pentru afirmarea noului. Sarcina principală în domeniul politicii sanitare a constat în aplicarea principiilor de bază ale ocrotirii socialiste a sănătății menite să dezvolte o medicină profilactică precum și accesibilitatea populației la o asistență medicală calificată.

Pentru formarea cadrelor medicale necesare concretizării acestei politici se impunea înființarea unor noi institute de medicină. Printre aceste atribute se numără și Institutul de medicină din Timișoara înființat în ianuarie 1945.

Prima etapă a fost consacrată organizării învățământului preclinic, la laboratoarele de anatomie, fiziologie, bichimie, histologie, parazitologie. În această amplă activitate de organizare și-au adus aportul neprecuțit profesorii: Pius Brinzeu, Șerban Brătianu, Zalman Iagnov, Benedict Menkes, Ion Mesrobeanu, Ion Mureșan, Constanța Rîmniceanu.

În martie 1946 un consiliu profesional format din profesori ai tuturor facultăților de medicină din țară, sub președenția acad. prof. C. Parhon confirmă numirea primilor profesori și conferențieri titulari: prof. Zalman Iagnov (anatomie) prof. Șerban Brătianu (histologie) prof. Gh. Lupașcu (parazitologie) Ion Mesrobeanu (bacteriologie) prof. I. Mureșan (chirurgie) prof. Benedict Menkes, prof. I. Făgărășeanu, prof. Ana Aslan, prof. Badenski, conf. C-tanța Rîmniceanu.

Prima serie de absolvenți, în 1949, părăsește amfiteatrele contribuind la acoperirea necesităților de asistență medicală în teren.

Deși în primii ani de existență a institutului efortul principal a fost orientat spre crearea unor condiții bune pentru desfășurarea procesului instructiv-educativ nici cercetarea științifică nu a fost neglijată. Căutînd să imprime un sprijin susținut marilor acțiuni menite să rezolve unele probleme de sănătate publică, studii asupra malariei din reg. Banat, Crișana care au stat la baza eradicării malariei din această parte a țării, a fost studiat focarul de ankylostomiază de la Anina.

Odată cu trecerea primelor serii în anii superiori se pune problema asigurării bazei pentru învățământul clinic. Situația învățământului clinic se îmbunătățește după naționalizarea sanatoriilor particulare.

Alături de metoda stațiilor clinice s-au introdus stațiile policlinice în cadrul cărora studentul are ocazia să cunoască stadiile incipiente ale inbolnă-

virii și să se familiarizeze cu viitoarele aspecte ale activității curative-profilactice. Din 1959 a fost organizată practica de vară în diferite unități sanitare.

Primele două serii de absolvenți ai Institutului de medicină din Timișoara au fost pregătite cu profil de medicină generală. Începînd cu 1952 Inst. funcționează și cu o secție de pediatrie. Incidența crescută a patologiei stomatologice ca și strînsele conexiuni ale acesteia cu patologia generală au dus la necesitatea înființării în 1960 a secției de stomatologie transformată în 1964 în facultate de orientare a învățământului de stomatologie, în vederea formării unor medici specialiști stomatologi care să aibă o pregătire de bază completă, atît medicală cît și tehnică și care să poată face față cu competență de la început sarcinilor unei asistențe de specialitate.

Ameliorarea activității de cercetare a fost posibilă prin abordarea problematică la nivel tehnic progresiv, îmbunătățit, valorificat printr-o tematică variată, cuprinzînd probleme mari de sănătate publică izvorite din necesitatea înaintării țării noastre pe calea construirii socialismului. Corpul didactic a adus o contribuție reală la îmbunătățirea literaturii române medicale. În afară de manualele litografiate de articole și lucrări apărute în revistele medicale din țară și străinătate o serie au fost editate de către Ed. Acad. R.S.R. și Ed. Științifică.

Dezvoltarea într-un ritm ascendent a bazei materiale, posibilitățile de a acumula noi cunoștințe și de orientare spre imperatiile moderne ale medicinei contemporane fac din absolvenții Institutului de medicină din Timișoara cadre utile cu largi posibilități de dezvoltare.

Gherman Mariana an. III MG

Căminul studențesc

În viața universitară căminul studențesc oferă mării colectivități găzduire, o ambianță familiară, de dorit cît mai plăcută, un loc de odihnă și de studiu. Menirea primordială a căminului este de a oferi o atmosferă optimă de studiu, de a contribui la bunul mers al învățămîntului dar nu trebuie neglijate celelalte laturi ce privesc viața unui tînar student.

Ce ne oferă și ce ce nu ne oferă căminul IMT cum știm să trăim în cămin, ce soluții să adoptăm... iată cîteva probleme cu infinite implicații în viața studenților mediciniști.

Fenomenele aparent minore ce vor fi expuse în continuare trebuie privite la importanța lor practică reală.

Cum conservăm timpul de studiu timpul de viață, parametru irecuperabil?

Valorificarea eficientă a factorului timp este o problemă importantă pentru fiecare student, în cămin existînd condiții deosebite și problema trebuie privită specific. De obicei un căminist este foarte ușor și discret tentat să-și irosească timpul în activități mărunte ce influențează negativ rezultatele profesionale. Aceasta în primul rînd datorită influențelor reciproce în microgrupul de cameră. De multe ori, seri întregi sînt pierdute cu istorisiri și discuții nu absolut necesare. Alteori după-amiezele sînt înghițite în orele de somn prelungit (și nu numai primăvara). Nu este de mirare atunci că sesiunea aduce pe lingă altele: exces de cafea, țigări, ore de nesomn și neliniște, chiar dezechilibru. Și dacă am căuta o „medicație” necesară, aceasta ar fi în primul rînd conceperea unui ritm de viață echilibrat. Așa prevenim oboseala și surmenajul de care deseori ne plîngem

iar randamentul muncii intelectuale va fi crescut.

Aspectul igienico-estetic al camerelor este o altă problemă discutată și discutabilă. Nu cred că trebuie spuse multe lucruri despre utilitatea reală și firească a ordinii și curățeniei, esteticii camerei. Este implicată aici sănătatea fiecărui, bunul gust și bunul simț.

Ideia existenței graficelor de curățenie este foarte bine venită, și cea a sancțiunilor aplicate. Unii studenți le consideră exagerări: „eu fac medicină sau școală de manajere?” se spune sub primul impuls al sancționatului sau ca o „motivare” la ceea ce nu trebuie motivat.

Bineînțeles că „...nu intrați, între 15—18 (?) se doarme” sau „căutați camera 129 la onomastica de la 33” sau „nu deranjați, se învață” sînt uneori utile!

Căminul este și un mediu de dezvoltare a deprinderilor de comportament. Anii de facultate continuu formarea personalității fiecărui tînar. Viața de cămin este poate o foarte bună probă de sociabilitate, altruism și disciplină.

Manifestările de egoism și comoditate trebuie să fie (și sînt) neutralizate acolo unde se intersectează mai multe individualități critice.

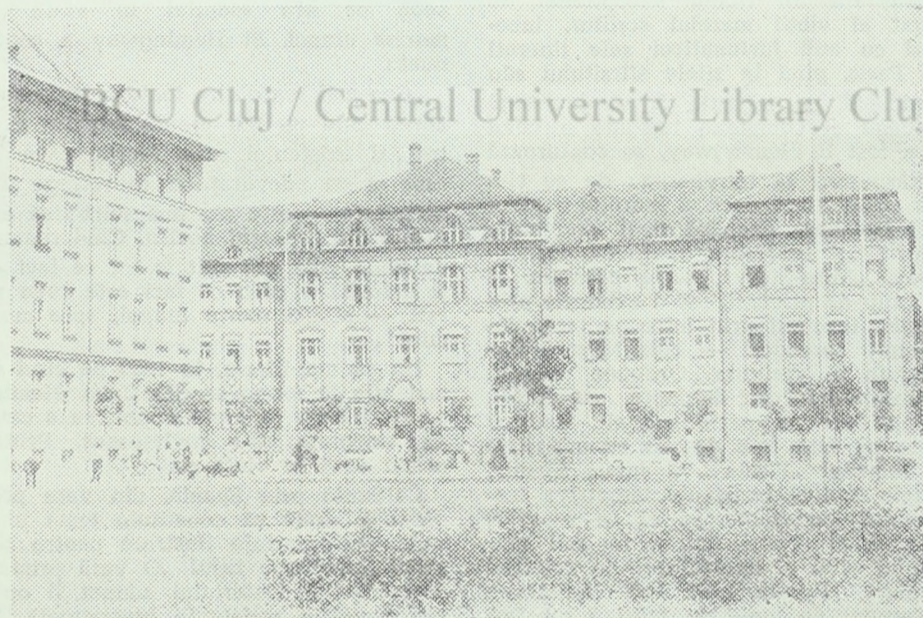
Este firesc, la vîrsta căminiștilor, și la activitatea intelectuală depusă recreerea să fie cît mai activă, mai adecvată.

Și căminul trebuie să ofere acest lucru, nu numai el. Sala de televizor de la IMT e suprasolicitată în unele seri (e drept că nu este foarte încăpătoare). Dar interesant că activitățile ce au loc la club sînt frecventate de un număr insuficient de studenți. Nu stimulează interesul acestora sau comoditatea... Sau poate studenții și-au făcut un reflex condiționat cînd e vorba de club...

Însă în serile de dans clubul este foarte solicitat (sau a fost, deoarece se zice că ritmul dansului este nociv pentru peretele de ..jos așa că obligatoriu ne-am refugiat în cantină, să nu ajungem cumva tot acolo ... din zbor).

Din punct de vedere psiho-social căminul îi poate oferi un mediu excelent. Nu odată colegii din oraș au individiat multitudine de relații stabilite în cămin în ceea ce privește: învățarea, prietenia, recreerea. Îți poți întregi eul nefiind silit să alegi între foarte puține posibilități. Și dacă am extrage esențialul doar, idilic sau neidilic, o concluzie ar fi certă: azi numim căminul un al doilea „acasă”; mîine, cînd marea noastră familie se va restructura pe alte tractorii, cu siguranță că amintirile vieții de aici vor fi dintre cele mai bogate. Prietenii din tinerețea petrecută aici la vrem dintre cele mai durabile.

Ana Bercea an. II MG

Tăcutul, pașnicul, indiferentul — EL

Dacă am analiza diversitatea de temperamente și caractere umane, ne-am da seama de imensele labirinturi din sufletul nostru, din care numai cu mîgălă de scafandru descoperim tainele și veritabilele perle.

S-a întrebât vreodată cineva ce este sufletul omenesc? Eu aș spune că este o perlă care strălucește înăuntru, cum scrie Eminescu; „iară ochiul închis afară, înăuntru se deșteaptă”. Și totuși, toată viața ne izbirăm de aparențe. Zidul aparențelor este atît de masiv încît de cele mai multe ori nu îl putem străbate.

EL — tăcutul, pașnicul, indiferentul, deși nu întotdeauna tăcerea se confundă cu indiferența, apare în fața noastră încărcat de calități și fisuri ascunse.

EL — tăcutul, indiferent, ne sugerează de obicei incapacitatea de a te angaja într-un ideal, blazarea timpurie care cariază frăgezimea prometeică a unui drum, a unui țel. Indiferența nu ar trebui să ne caracterizeze nici atunci cînd fînta propusă ni se pare imposibil de atins. Cîeva spunea că indiferența este cea mai mare plagă a omenirii.

Cum poți să taci? Cum poți să nu reacționezi în fața celui de lingă tine? Cum poți să rămii rece la lumea lui de emoții?

Cel indiferenți nu numai că nu pot ajuta pe alții, dar nu se pot ajuta nici pe ei înșiși.

Frumos și tînar, cum poți accepta această infirmitate? Pe temeiul indiferenței nu s-a clădit nimic, niciodată, EL — tăcutul, indiferentul, prins în cercul călduț al lașității, prin ce ar mai putea fi recuperat.

Dar acela care, printr-un zîmbet ironic, sfidător, te fixează cu o privire care ar părea să erumpă dintr-o mare personalitate, dar dacă te uiți mai bine, nu vine decît din niște false adîncimi de orgoliu?

În rare cazuri tăcerea și indiferența sînt aparente. Ele nu sînt decît perdeaua de modestie; un semn al providenței, o platosă cu care te aperi de curioși. Dincolo de aceste ziduri de apărare se află zăcămintul de pref, minereul ce va ieși cîndva la iveală, ca o comoară pe care ai șlefuit-o cu mîgălă și tenacitate întreaga viață. De asemenea gen de tăcere avem nevoie. Pe asemenea oameni pașnici ne putem bizui, fără a exclude prin aceasta entuziasmul care ar trebui să ne caracterizeze. În mare tăcere se clădesc lucrurile mari.

„Au spor la spațiu oamenii tăcuți / Emoția nu crește din smaralde / Ca norii ce te-ndeamnă să te muți / Din tine însuși în zidiri mai calde”.

Patosul vibrant, nu gălăgia găunoasă. Cuvinte acoperite de țeluri nu oratorul castelelor de nisip.

În multe cazuri însă, din fragedă vîrstă apare blazarea. Pentru că tăcut+pașnic+indiferent este pe undeva aproximativ egal cu blazat. Ai vrut să escaladezi Everestul și cineva ți-a pus o piedică. Ai vrut să ajungi o rază vinovată și te-ai trezit, ca și fluturii ce vor prea multă lumină, cu aripile arse. Dar nici în acest caz nu trebuie să ajungem la blazare, care ar fi punctul terminus al existenței spirituale.

Grozăvia este însă că marea majoritate își creează probleme false, își inventează chinuri inutile și ajung să creadă în aparenta lor durere.

Foarte mulți tineri încă pozează doar. Așa cum există o modă în îmbrăcăminte, există o modă în comportare și astăzi se poartă zîmbetul blazat care, pare-se ar trăda multă, foarte multă experiență de viață. Atît de multă încît sînt gata să îți împrumute și fie. Aceasta ar fi grozăvia grozăviilor. (A propos de modă, mă tot întreb cînd o veni vremea să se poarte inteligența. De-ar da Domnul să prind și eu vremea aceea, dar nu mai cred în basme).

Acesta a fost tăcutul, pașnicul, indiferentul — EL, văzut de un martor ocular.

RODICA COJOCARU

BURSA GÎNDIRII

Binecunoscutul vers al lui Vlahuță nu numai că pusese stăpînire pe mine dar pur și simplu mă obseda. Dacă mergeam pe stradă ori încercam să citeșc ceva, cînd mă trezeam dimineața ori seara înainte de a adormi, gîndurile-mi oricît de departe le-aș fi trimis, și oricîte roto-coale aidoma unei păsări de pradă ar fi făcut, pînă la urmă, se adunau nesățioase tot asupra acestui vers a celui mai fidel dintre toți admiratorii operei marelui Eminescu...

De fapt, totul a început de la cele cîteva seri de poezie pe care încercasem să le organizez în cadrul cenacului literar din institutul nostru, cenacul „Syrinx”. Și nu știu dacă nu ar fi mai nimerit și mai adevărat în a spune: în cadrul multregretatului, răposatului cenacul „Syrinx”!

A fost o perioadă cînd el s-a bucurat — și nu o dată — de participarea activă și rodnică a studenților mediciniști. Au fost serile acelea, seri de adevărat triumf creator, seri în care poezia a reușit să zboare slobodă și veselă pînă departe sus, spre tîrimurile bine-

„Unde ni sînt visătorii“...

lăcătoare ale florului liric. Și asta pentru că pe atunci mai exista încă un grup de entuziaști, un grup de tineri dornici de a începe o discuție, despre arta cuvîntului scris, despre taina și farmecul a ceea ce se cheamă Poezie. A începe seara și a o termina tîrziu în noapte, cînd totul părea de domeniul irezistibilului... Și spun: mai exista fiindcă astăzi se pare că din cei peste 1100 de studenți cîți numără institutul nostru nici măcar cîțiva nu s-au mai găsit (și cele trei încercări au demonstrat-o cu prisosință) care să dorească să fiină măcar o singură oră aprinsă torța sufletului vreunul îndrăzneț călăreț al Pegasului.

Cîți dintre iluștrii medici inscriși pe aripa timpului, nu s-au dovedit de o venerabilă competență nu numai în a studia și cunoaște cele mai sensibile și ascunse liride ale creației artistice dar

și slujind cu pana și inspirația lor acest proces de creație? Și dacă acest lucru este un adevăr fără drept de tăgadă, faptul că oamenii se fereșc tot mai mult de mrejele cunoașterii și studierii poeziei (deși tot mai mulți încearcă să devină poeți!) este tot un atît de adevărat adevăr...

De iapt, ce deosebire poate fi între asistarea la un meci de fotbal și citirea, audierea sau discuția asupra unei poezii? Și mi-am pus această întrebare mai ales pentru faptul că prea mi s-a părut sala plină de „entuziaști” de fiecare dată cînd pe micul ecran apărea balonul rotund, și mult prea goală (absolut goală!) cînd se încerca să se organizeze o seară de poezie.

Oare fotbalul să nu solicite, așa cum se spune, decît corzile vocale ale „sufletuștilor”, iar poezia să ceară o parti-

cipare mai profundă a tuturor simțurilor, o sensibilitate deosebită din partea celor cărora se adresează? Să fie oare aceasta cauza, sau faptul că un meci de fotbal este „ingerat” direct în forma în care „se servește” pe cînd o poezie prin însăși menirea ei cere o participare prelucrătoare, aproape creatoare din partea celui care o citește sau audiază? Cîte s-ar mai putea spune! Cîți însă nu m-ar condamna pentru aceste vorbe și de fapt nu știu nici măcar adevărul!... Știu doar că Poezia își cere drepturile sale. Dreptul său de a trăi și de a-și îndeplini misiunea sa. Sînt drepturi care vin din vremuri îndepărtate, pierdute undeva în umbra tumultuosului mers al Timpului și care nu trebuie uitate mai ales de generația animată de atîtea vise și idealuri nobile și frumoase!... Și dacă nu vom uita acest lucru, vom putea roști cu mîndrie și satisfacție: frumosul adus de Poezie nu s-a pierdut. Visătorii n-au dispărut! Ei trăiesc încă! Priviți-i!...

Pavel Pura

De ce și cum a murit Hemingway

La 2 iulie 1961, un foc tras dintr-o armă de vînătoare a pus capăt vieții unui mare și foarte popular scriitor american a cărui operă nu mai aparține de mult exclusiv țării sale ci lumii întregi — Ernest Hemingway, laureat al Premiului Nobel pentru literatură. La început a circulat versiunea că moartea sa se datorește unui accident. Apoi s-a vorbit tot mai insistent despre o sinucidere. Nici una din versiuni n-a părut mult timp reală. Hemingway era cunoscut pentru vitalitatea sa excepțională, pentru forța sa fizică și spirituală, pentru setea sa de aventură, de dragoste și viață, ca să pară credibil că ar fi renunțat de bună voie la această viață pe care o iubea cu pasiune și căreia îi smulgea cu aviditate, tot ce îi putea oferi.

Adevărul îl spune ziaristul american A. E. Hotchner prieten intim și aproape nedespărțit timp de 14 ani, pînă în ziua morții marelui scriitor.

„Am reflectat vreme îndelungată — scrie Hotchner în remarcabila sa carte Papa Hemingway” — dacă e cazul să relatez evenimentele care au precedat moartea sa, sau dacă e mai bine să le păstrez pentru mine ori măcar să le voalez.

În cele din urmă am hotărît să urmez principiul propriu lui Hemingway: „Trebuie să se spună tot adevărul, nimic nu trebuie sustras, trebuie înfățișat totul, așa cum s-a întimplat în realitate, extazele și necazurile și remușcările și

cum era vremea. Atunci, cu puțin noroc cititorul va găsi drumul spre miezul lucrurilor“...

„Voi încerca deci, să povestesc tot ce s-a întimplat“... Și Hotchner a povestit. Amintirile sale despre „Papa” se împletesc cu amintirile lui Hemingway însuși așa cum acesta i le-a evocat de-a lungul anilor prieteniei lor. În fața cititorilor cărții lui Hotchner se desfășoară tot filmul excepțional de bogat al vieții marelui scriitor, începînd cu anii furtunatice sale tinereti din Paris, pînă la zilele sfîrșitului său tragic. Și pe măsură ce se încheagă întreaga și complexa imagine a celui ce a fost E. Hemingway, se conturează și răspunsul la întrebarea: de ce și-a pus capăt vieții dacă a îndrăgit-o atît?

Și Hotchner deapănă firul evenimentelor: în 1959 împreună cu Hemingway, „Miss-Mary”, soția acestuia, și un grup de prieteni, fac o călătorie prin Spania, însoțind prin întreaga țară, doi renumiți toreadori — Luiz Miguel Dominguin și Antonio Ordenez într-un senzațional turneu de lupte cu tauri. „Papa” era un pasionant al acestor lupte pe care le-a descris cu măiestrie în romanul „Fiesta”. Și iubea Spania, Spania eroicei rezistențe împotriva fascismului, cunoscută de el ca reporter și aliat al republicanilor, în anii războiului civil și immortalizate în celebrul roman: „Pentru cine bat clopotele”.

Turneul de lupte cu tauri a lui Dominguin și Ordenez ia brusc sfîrșit la Bilbao. Tensiunea ce creștea de la

o luptă la alta, de la un oraș la altul, i-a răpit în cele din urmă lui Dominguin terenul de sub picioare. Un taur l-a luat în coarne, l-a aruncat în aer, l-a lovit din nou în timpul căderii și l-a mai împuns odată în timp ce zăcea pe nisipul arenei. În seara acelei zile, Hemingway ședea lingă patul lui Dominguin, în spitalul din Bilbao.

Mai tîrziu Hemingway îi spune lui Hotchner: Ce om curajos, ce matador minunat! De ce trebuie să moară cei bravi și cei curajoși, mai curînd decît alții? Prin a muri, el nu s-a referit la moartea propriu-zisă. Dominguin avea să supraviețuiască accidentului. Dar ceea ce era esențial în viața sa murise atunci. Și Hemingway a continuat:

„Cea mai rea dintre toate morțile este aceea cînd un om pierde punctul central al existenței sale. Pierde ceea ce este el cu adevărat. A te retrage din activitate — este cea mai scîrboasă expresie din limbajul nostru. Cînd renunți de bună voie sau silit la tot ce faci — și datorită a ceea ce faci este ceea ce ești — atunci mergi înapoi, spre morimint“...

Un an mai tîrziu, în 1960 pe cînd se mai afla la ferma sa din Cuba, Hemingway începe să lupte împotriva a ceva ce amenința să-l covîrșească. Pentru prima oară în viața sa.

Călătoria prin Spania, din vara precedentă, urma să constituie tema unei suite de reportaje ilustrate pentru revista „Life” sub titlul „O vară primejdioasă”. Dar materialul adunat îi opunea parcă o rezistență înverșunată, la fel ca și cartea despre anii tineretii la Bilbao. Tensiunea ce creștea de la

oară părea a nu mai fi sigur de sine însuși.

Despre aceste luni de coșmar Hemingway însuși spunea: „Nu pot termina această carte timpită. Simt că am în mine tot ce trebuie să intre în ea; știu cum trebuie să fie, dar nu pot s-o scot din mine. Această carte minunată și blestemată; și nu sînt în stare s-o realizez, mă înțelegi?”

La 23 aprilie 1961 E. Hemingway încearcă să se împuște cu arma sa de vînătoare. E salvat și internat în clinica Mayo din Rochester, Statul Minnesota. Dar pînă a ajunge acolo, mai încearcă de trei ori să-și pună capăt zilelor. După un scurt tratament, Hemingway părăsește clinica Mayo. Apoi, reintors acasă, la Ketchum, el și-a atins scopul. S-a împușcat cu o armă de vînătoare.

Și poate Hotchner motivează acest act al prietenului său, povestind: „Îmi aduc aminte de răspunsul ce mi l-a dat (E. Hemingway) cînd, în cursul unei vizite la clinica Mayo, l-am întreat: „De ce-ți faci probleme Papa? Tu însuși mi-ai spus odată că cel ce are un drum lung de parcurs, trebuie să conteze pe faptul că mai poate să și cadă. Ți s-a întimplat doar adesea să te vezi pe jos.”

„Firește” — a replicat el. „Dar pe atunci reușeam de fiecare dată să fiu din nou în picioare, înainte ca arbitrul să numere pînă la trei. Or, acum el a ajuns cu numărătoarea pînă la șase. Poate chiar la șapte“...

Mariana Vasile an III MG

Primește-mă

Primește-mă întru împărăția ta
Un zbor de paseri albe peste mare,
Bătrînul colț de stîncă va cînta
Pierzîndu-se-n oceanele de sare.

Primește-mă în lutul tău de dor
Să-ți fi și cană și ulcior și apă
Să bei din mine pacea tuturor
Și lacrimile lumii — pe-o pleoapă.

Primește-mă cu florile deodată
Cu cerbii verii arși de soare nou
Și cumpăna tăcerii, nevegheată
Va pogori în sufletu-mi ecou.

Primește-mă cu pletele rebele
În casa visurilor fără de hotar
Acoperișul nostru — cer de stele
L-oi locui cu doruri și cu har.

Primește-mă și să fugim departe
Printre luciferi albi și blonde stele
În timp rotund, călăuziți de soarte
Că s-a-noptat și liniștea se cerne.

Lucian Negruițu

OOOOOOO

Jurnal

Poezia înseamnă libertate. Poetul, mai mult decît oricare, simte nevoia să fie călăuză propriului său destin, să-și simtă frîiele în mîna și să-l conducă cum vrea. Fruntea lui pecetluită de harul și forța pătrunderii cu sensibilă inteligență și emoție în sufletul omului și al lumii.

Poezia — un destin implacabil de care nu poți scăpa și fugi niciunde. Prin ea trăiești, prin ea respiri. Ea îți este refugiul și prietenul cel mai devotat.

Cel mai răscolitor adevăr omenesc, pentru că în poezie nu mai poți purta nici măcașă și nici armura cu care te ferești de cei din jur. Altfel nu se poate.

Poet înseamnă năzuință mereu spre lumină, sensibilitate adusă la punct culminant. Esența poeziilor lui este plătută cu nopți de neliniște, năruiri și mereu învieri, smulgeri și răsădiri interioare, cenușă și pasăre Phoenix, nădejdea căutărilor și deznădejdea negăsirii, fericirea descoperirii — trăite toate la tensiune înaltă.

Poezia este singurul martor al omenesc de tragicului drum pe care fiecare poet își poartă pașii

De multe ori, în nopți de nesomn, mi-l inchipui pe Oedip față în față cu pasărea oarbă. De ce a greșit? O pasăre nu ar trebui să cadă niciodată și simt zbaterea de parcă m-aș lupta eu însumi cu căderea.

Amăgit de vedenia absolutului, Manole a sacrificat totul pînă la dezumanizare.

În nopți de nesomn, aud șoapta fintinii și durerea zidurilor de mî-năstire. În nopți de nesomn, văd căderea păsării oarbe și îmi amintesc cuvintele corului antic:

„O, de-aș rămîne fără prihană în vorbele și faptele mele...”

R.C.

Vă prezentăm:

Laboratorul de Medicină Experimentală

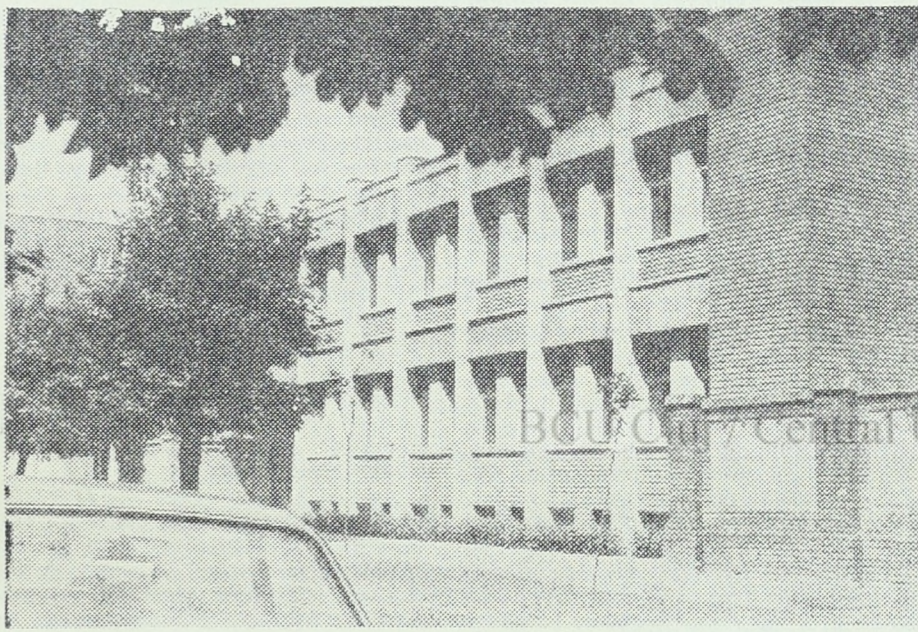
În urmă cu trei ani Radioteleviziunea prezenta într-un succint reportaj un eveniment totuși foarte important pentru institutul nostru și anume inaugurarea Laboratorului de Medicină Experimentală. A fost un prilej de reală bucurie și mândrie pentru toți cei care au luptat pentru realizarea acestui mult dorit proiect și în special pentru tov. prof. dr. doc. Pius Brinzeu, care a fost inițiatorul și susținătorul cel mai însuflețit al planului de a construi un nou edificiu pentru Laboratorul de Medicină Experimentală, corespunzător actualelor cerințe de cercetare.

Laboratorul nostru ființează însă de mai mulți ani — din 1962, când câteva încăperi de la parterul actualei crescătorii de animale au fost treptat transformate și echipate astfel încât să poată asigura condițiile unor intervenții chirurgicale pe animal, realizarea unui examen radiologic precum și a unui barem de analize biochimice. Pe măsură ce trecea timpul, însă, era tot mai dificil de lucrat în acel spațiu restrâns, la fel și urmărirea ritmică a

calităților diverselor soluții, droguri sau maniere de resuscitare folosite, lucrare condusă de tov. prof. dr. doc. Pius Brinzeu.

Modelul experimental utilizat este ciinele curarizat, intubat, cu respirația asistată, căruia i se exteriorizează printr-o butonieră în peretele abdominal epiplonul într-o baie de ser fiziologic, plasată pe platina unui microscop de cercetare tip IOR, cu posibilități de urmărire și filmare concomitentă a microcirculației, animalul fiind monitorizat din punct de vedere al presiunii arteriale, presiunii venoase centrale, respirației, electrocardiogrammei (periferice sau endocavitare) precum și a constantelor biochimice. Rezultatele obținute s-au concretizat într-o serie de lucrări comunicate și publicate.

În cadrul laboratorului de biochimie s-a realizat standardizarea principalelor constante biochimice la animale de crescătorie. Secția de biochimie și enzimologie este angrenată în prezent alături de centrul antidiabetic, catedra de biochimie, catedra de fiziologie și laboratorul de izotopi, într-o amplă și

animalelor operate. Totuși, încă din acea perioadă au fost începute cercetări, care se continuă și în prezent în domeniul șocului, creîndu-se în acest sens un ingenios model experimental, care a fost mereu îmbunătățit și dezvoltat, obținându-se astfel o serie de rezultate valoroase. De asemenea s-a realizat partea experimentală la o serie de cercetări cu caracter fundamental întreprinse de diferite catedre din institut, precum și lucrări de doctorat, lucrări de diplomă, lucrări de cerc științific studențesc.

Fără îndoială că în condițiile actuale de spațiu și de dotare se pot realiza lucrări de o calitate deosebită. Noua clădire a laboratorului cuprinde secția de chirurgie experimentală, dotată cu aparatura și instrumentarul necesare unei game de intervenții operatorii pe animal, unele dintre ele destul de laborioase, de pildă cele de chirurgie vasculară sau autotransplantul de organe (rinichi, os, cartilajiu). Există, de asemenea, și un laborator de radiologie, un laborator de biochimie, enzimologie și chimie fizică.

Chiar și „pacienților“ noștri le-au fost create condiții adecvate de supraveghere și îngrijire. Crescătorie de animale mici numără în prezent 3000—3200 șobolani și șoareci albi, din rasa Wistae și Hudock, cca. 200—250 cobai și 80 de iepuri, astfel că materialul biologic necesar experimentelor noastre este asigurat. Ciinii folosiți pentru experiment sînt ținuți sub observație atentă, vaccinați antirabic, deparazitați și dehelmințizați, întocmindu-li-se o fișă în care sînt trecute toate caracteristicile, intervențiile, explorările efectuate, tratamentul aplicat, relatări privind comportamentul animalului.

În tematica actuală de cercetare un volum important îl ocupă studiul modificărilor circulației capilare în cursul șocului și a posibilităților de reanimare, cu aprecieri comparative asupra

extinsă cercetare a acțiunii hipoglicemizante a preparatului ARDF 26 furnizat de firma Boehringer, lucrare care se desfășoară sub conducerea tov. prof. dr. doc. Tănăsescu Gh. și tov. conf. dr. Băcanu Gh.

O altă cercetare deosebit de interesantă și cu largi perspective de aplicare în clinică este reprezentată de studiul potențialului de acțiune monofazic atrial și ventricular, modelul experimental fiind tot ciinele anesteziat, căruia i se introduc pe una din venele jugulare externe două sonde electrod: una pentru recoltarea potențialului de acțiune monofazic, conectată la un electrocardiograf Galileo, iar cealaltă pentru stimularea conectată la un emițător de stimuli perechi, construit de colectivul clinicii I Medicale; experimentul permite măsurarea perioadelor refractare pe potențialul de acțiune monofazic, precum și influența diverselor droguri asupra acestora. Lucrarea se desfășoară sub conducerea tov. prof. dr. Gavrilăscu St.

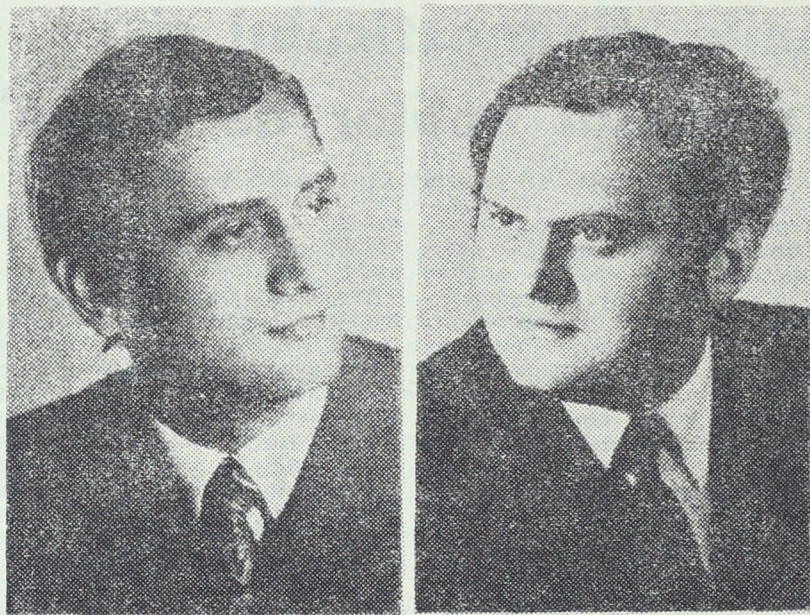
Laboratorul de Medicină Experimentală este însă și gazda cercurilor științifice studențești, creînd posibilitatea colegilor mai tineri de a-și proba și încerca primele idei de cercetare, care cel mai adesea devin după aceea nucleul lucrărilor de diplomă.

Perspectivile de dezvoltare ulterioară a Laboratorului de Medicină Experimentală se arată a fi dintre cele mai frumoase: se va extinde ca spațiu, va spori numărul de cadre, va continua acțiunea de dotare cu aparate și instrumente, măsuri care vor duce la sporirea rigurozității științifice a cercetărilor realizate.

Laboratorul nostru, condus de tov. prof. dr. doc. Tănăsescu Gh. reprezintă una dintre cele mai frumoase realizări ale Institutului de Medicină Timișoara, care ne situează în fruntea celorlalte institute de medicină din țară

Lia Comșulea

PORTRETUL UNUI COLEG:

DAN ANASTASIU

DORU ANASTASIU

Ne este deosebit de plăcut a scrie despre doi frați, ambii viitori medici, **Doru Anastasiu**, absolvent al studiilor medicale superioare promoția 1973, și **Dan Anastasiu**, student în anul al treilea al Facultății de medicină generală. Le dedicăm cu căldură aceste rânduri pentru puritatea profilului lor moral, de studenți meritorii, amîndoi activiști de nădejde ai Asociației Studenților Comuniști, ai Organizației de bază P. C. R. din Institutul de medicină Timișoara, cultivatori consecvenți ai nobilelor sentimente de prietenie, corectitudine, principialitate și modestie, virtuți care le înobilează chipul luminos.

Cinste părinților care i-au crescut, școlii care i-a educat, profesorilor care îi formează ca medici. Cinste lor!

R. S.

ESTE CREIERUL UMAN O NECUNOSCUTĂ?

Înțelegerea științifică a universului, a faptelor vieții necesită o cercetare multidimensională și pe mai multe planuri, trecînd de la nivel atomic la structuri anatomice luminînd fiziologia prin înțelegerea logico-matematică.

Sistemul nervos în general, creierul în special sînt structurile cele mai complexe de pe planeta noastră și probabil dintr-un vast sector al universului. Aceasta pentru că în timp ce corpurile cerești sînt supuse doar legilor fizicii, între ele existînd interacțiuni de tip mecanic sau electromagnetic, și a unor reacții chimice adesea reduse la fenomene nucleare, la nivelul celulelor vii, respectiv a celulelor nervoase, avem de-a face cu necesitatea de a asigura posibilitatea unor reacții chimice după programe bine precizate, după procese chimice specifice vieții, ce permit transmiterea și preluarea informației.

Arhitectonica de o nesfîrșită complexitate a creierului s-a organizat printr-o imensă evoluție în timp. Neurologul H. Cushing a afirmat: creierul e alcătuit din formațiuni vechi-sedii ale instinctelor, acoperite de o zonă de energie inhibiții putîndu-se face distincție între personalitatea de adîncime și personalitatea corticală.

Ceea ce caracterizează făptura umană este gîndirea. Se pune însă problema modului, a locului și felului în care se elaborează gîndirea.

În fața acestui sistem fantastic și complex — creierul — sîntem tentați să afirmăm: aici se elaborează gîndirea. Incontestabil, creierul, localizările cerebrale sînt esențiale și indispensabile gîndirii, dar omul nu gîndește numai cu creierul ci cu întreaga sa făptură. Gîndirea și conștiința sînt rodul valorilor culturale ale întregii culturi umane.

Nu creierul gîndește singur, ci omul trăind în climatul valorilor culturale. Comportarea noastră modul de a recepționa realitatea și de a reacționa sînt rezultatul unei structuri anatomice — creierul — dar simultan și al unor programe date de societate.

Gîndirea ogîndește mai puțin structura creierului cît ambianța organismului.

Putem spune deci, că gîndirea umană este rezultatul cooperării multor creiere în spațiu și timp, creierul fiind un organ al societății în aceeași măsură în care este un organ al individului. S-ar putea spune mai mult — că societatea gîndește în noi.

MONICA IENOVAN

„Cheile diagnosticului și tratamentul bolilor de inimă“

de dr. PAUL DUDLEY WHITE

Literatura de specialitate este o avangardă spirituală a fiecărui sector de cercetare științifică, constituind o pagină elocventă din catalogul diversității preocupărilor umane. Ea reprezintă un deosebit punct de sprijin în inițierea direcțională spre aprofundarea consecventă a unui anumit domeniu de cercetare (cunoaștere) și în același timp o enciclopedie a cunoștințelor existente la un moment dat în specialitatea respectivă, stînd astfel la îndemîna informării accesibile oricărui.

Prezentarea într-o formă accesibilă sau mai puțin accesibilă, consecință a limbajului terminologic concis și strict adecvat sferii vizate, conține un anumit coeficient materializat de avantaje și dezavantaje în discutarea anumitor probleme. Certitudinea unei viziuni de ansamblu include în ultimă instanță existența ambelor aspecte, prin compensarea problematicii abordată din unghiuri de vedere diferite.

Sub egida acestor considerații, nouă apariție intitulată: „Cheile diagnosticului și tratamentul bolilor de inimă“ semnată de dr. Paul Dudley White, profesor de clinică medicală la Universitatea Harvard Boston (SUA) întrupește în ea spiritul sintetizant și colectiv al datelor din domeniul patologiei cardiace. În competiția dintre dezintegrarea informațiilor sub aspectul dispariției lor și capacitatea integrativ-sintetizatoare, autorul consimte ultimul aspect, datorită utilității sale în practica medicală.

Monografia, sub forma prezentă, consimte în conținutul ei date de observație și interpretare proprie (de factură clinică și paraclinică), consecințele unei îndelungate experiențe de practician. Cu atât mai mult cu cât concluziile autorului au fost confirmate și apreciate de colaboratorii apropiați cît și de somități ale lumii medicale. Ca atare, cartea se adresează în egală măsură studentului în medicină cît și medicului practician, grație modalității de prezentare.

În ansamblu, prezentarea lucrării nu privează cititorul de a pătrunde în detalierea competent-științifică a monografiei. Prima impresie conferită de conținut relevă o prezentare sintetică dar de un grad de accesibilitate mărit a

datelor de prognostic și diagnostic al bolilor cardiace, concomitent cu exprimarea bogată în date clinice.

Din punct de vedere didactic (care facilitează studiul) monografia este concepută pe secvența importanței datelor semiologice care concordă și corelează spre un diagnostic causal, urmare căruia sancțiunea terapeutică instituită își găsește izvorul tot în cadrul practicii care a înlăturat polipragmazia, prescripțiile multivalente. În relatarea indicilor observativi de ordin diagnostic, prognostic, în tratament se simte aparenta experienței medicului practician, oferind posibilități multiple de diagnostic a unor afecțiuni organice față de tulburările funcționale care, ultimele, rămîn fără răsunet în tratamentul causal.

Prezentarea indicilor generali (aspect general al bolnavului, comportament psihic anamneză, etc.) evidențiază importanța unui studiu amănunțit efectuat de medic care să ofere relații semnificative despre bolnav și boala sa la loc de cinste stînd principiile de etică și deontologie medicală.

Antecedentele personale, familiale și simptomele funcționale, dispunea, durerea palpitațiilor, semnele fizice-incluse în capitole speciale, coroborează noțiuni de strictă semiologie cu importanța lor în diagnostic, împreună cu evidențierea gradului lor de incidență în afecțiunile cardiace. Apoi, semnele auscultatorii și de mamonometrie, examenul radiologic și electrocardiologic, cu o bună prezentare ionografică, justifică importanța atribuită de autor etapelor intermediare de diagnostic al afecțiunilor.

Sub consemnul: „medicul care nu poate lua o bună anamneză și bolnavul care nu o poate oferi, riscă zi de zi a primi un tratament rău“ autorul trece în revistă cîteva sfaturi de ordin terapeutic, specificînd: „nu există decît o singură contradicție și anume a o folosi (referitor la medicație) cînd nu este nevoie. Adept al sfatului principal: „a nu fi primul care încearcă noul, dar nici ultimul în a înlătura vechiul“ autorul atrage atenția că recomandarea (încetățenirea) unei metode de diagnostic și tratament se poate face numai atunci cînd aceste tehnici au recunoscută deja aplicabilitatea pe scară largă.

Traian Băncilă III Pediatrie

DESPRE KITSCH...

Dicționarul de estetică generală notează în dreptul semnificației cuvîntului kitsch, printre altele... arta de prost gust, pseudo-arta, prostul gust în general... „univers lipsit de profunzime, de semnificații social umane superioare.“

... Inevitabil și concomitent kitsch-ul necesită producători și public kitsch.

Ce origine și implicații sociale are fenomenul kitsch — este sau nu dăunător esteticii generale?... Kitsch-ul a existat întotdeauna (dar nu s-a rîmît întotdeauna așa) fiindcă întotdeauna au existat cauze generatoare de kitsch: superficialitatea în cultură, mediocritatea în gîndire, uneori dezechilibrul estetic... (de notat că nu e obligatoriu ca aceste atribute ale omului să fie numite vicii iar semnificația cuvîntului întotdeauna este valabilă doar în cadrul societății omenești). K afectează de obicei acele domenii ale realității în care estetica are un cuvînt de spus: arta, societatea conștiința, excluzînd natura.

Nu există criterii absolut obiective pentru a decreta doza de kitsch existentă deoarece apărînd odată cu omul kitsch-ul este recunoscut subiectiv de acesta. În arta K e prezent acolo unde se forțează apariția creațiilor fără un substrat cert valoros. (și consider că nu este necesară explicația termenului-valoare) Cum?

Prin exploatarea la maximum numai „a unor stimuli ce intră în compunerea artei: de ordin biologic (erotic), etic (sentimentalismul). Așa, structura artistică exclude din caracterul emoției generate alectivitatea și inteligența. Cîteva exemple:

Redacțiile revistelor literare se plîng de abundența versurilor albe fără „fond“. Eminescu ar spune și azi „e ușor a scrie versuri, cînd nimic nu ai a spune...“ Și studenții timișoreni au expus la Galeria Bastion unele creații plastice Kitsch. Ce emoție umană își pot transmite pinzele, care te amețesc în abundența de culori și redau mai degrabă un preparat fotografiat de histologie la care i s-a greșit legenda (scuze pentru subiectivism inevitabil).

Nu înseamnă că în artă nu pot fi redată și structuri ale psihicului uman — microcosmosul spiritual, dar cert este că artistului care expune îi este necesar un anumit grad de competență, de testare a sensibilității publicului (dacă vrea să fie înțeles de public). Ce să mai vorbim de figurinele din comerț sculptate, ce imită arta — de fapt nici nu se vor artă.

Nici muzica nu scapă neatinsă de kitsch, în special muzica ușoară care între celelalte genuri de muzică este foarte ușor „contaminată“. E vorba de versurile melodiilor, imitațiile nereușite, interpretările „jalnice“ uneori (a nu se generaliza). Kitsch-ul apare des în sfera comportamentului și a vestimentației.

O poză doar: malade de capete artificiale blonde sau roșcate prost îngrijite pe dinafară, artificial buclate sau tunse tip, veste vîrgate orizontale și foarte colorate asortate mai puțin, cisme înalte în orice ocazii, sandale cu „etai“ (la fel și pentru orice picior, detalii de bucatărie cum s-ar zice, dar sînt... kitsch.)

De cîte ori nu auzi în limbajul-jargon studentesc „mișto“, „bestial“, etc... Găsești: „cărți mișto“, muzică bestială la U“ „gagii bestiali“.

Necazul nu ar fi atît de mare dacă termenii doar ar deranja aria temporară însă păcătuiesc prin sărăcia de noțiuni transmise, confuzia și degenerescența limbajului (și apoi a gîndirii).

În cinematografie se pot da numeroase exemple. Sînt filmele comerciale care oricînd speculează mai ales senzorialitatea, spectatorului: sîntem „șantajai“ în jocul de-a dragostea cu episoade melodramatice, lacrimogene, sau nu (depinde de spectator), cu expuberanța și luxul locurilor și persoanelor nu întîmplător alese, cu recucerirea dreptății prin violență (în filmele vestice) etc...

Sigur că exemplele date nu sînt cele mai elocvente și nici domeniile de existență a lor, acestea depind de subiectivismul observatorului.

Nu este o soluție să privim cu cinism și superioritate fenomenul K. Deasemenea, să nu uităm că, „avem nevoie nu de modele pentru invitație ci modele de studiu“ (E. Oproiu.)

Un studiu cu ochi atent și critic al realității, este un necesar pentru ca personalitatea noastră să ajungă la „limpezire“. Nici apelul la gusturile altor generații „mai decente“ nu ne poate scoate din impas.

Problema nu-și găsește o rezolvare în imitație, nihilism sau ignorare. Trebuie creată o atmosferă estetică și morală imună la frivolitate. Și pentru asta este necesar să privim realitatea cu seriozitate, să acordăm fenomenelor și obiectelor din viața noastră o pondere firească.

Ana Bercea an. II MG

Cei în care te regăsești

„Istoria nu cunoaște revoluții pe care după ce le-ai înfăptuit să le poți pune în buzunar și să te culci pe lauri.“

Lenin

„Prin mica rezervă pe care am depus-o în rezerva progresului etern fiecare din noi trăiește în eternitate.“

Renan

„Omul nu are cuvînt mai nobil pentru a arăta cine este decît numele său: OM.“

Herder

„Vechile iubiri nu părăsesc niciodată trupurile care le-au adăpostit“

M. Mann

„Primul principiu al onoarei, inoculat în sufletul celui pe care-l educi, este că e rușinos să-și datorească întreținerea vieții altcuiva decît muncii sale.“

J. G. Fichte

„Munca îndepărtează de noi trei mari rele: URÎTUL, VI-CIUL și NEVOIA.“

Voltaire

„Iubirea este singura pasiune care se plătește cu o monedă fabricată de ea însăși.“

Stendhal

„Dacă înțelepciunea ar fi alături de tinerețe, bogățiile de perle ale mării și aurul pămîntului n-ar însemna nimic pe lingă ea.“

J. Kochanowski

„Fericirea e făcută din iluzii, speranțe, încredere în oameni și în tine însuși apoi din dragoste și prietenie.“

A. Goncharov

„Există idei pe care pasiunile le descoperă și care, în lipsa acestora ar fi rămas necunoscute.“

Madame de Staël

RELAȚIA STUDENT-CULTURĂ

Un medic, prin însăși profesia lui, vine în permanent contact cu oamenii și deci, un medic, mai mult decît oricare altul, cred, trebuie să fie pe lingă un bun specialist și un om cu o cultură bine pusă la punct. De aceea, ne-am propus să facem o anchetă în acest sens, printre viitorii medici. Interlocutori — cîteva studenți ai anului I stomatologic.

Sinteți amabil să ne spuneți care este ultima carte citită, poetul și romancierul preferat?

S. S.: Ultima carte citită:

„Imagini frumoase“ de Simone de Beauvoir.

Poezii preferați: Lucian Blaga și Rabindranath Tagore. Romancieri preferați: Th. Dreiser, Cronin, George Sand.

P. C.: Ultima carte citită: „Portretul lui Dorian Gray“ de Oscar Wilde. Dintre poezii ale căror poezii mi-au produs reacții estetice deosebite sînt: Eminescu și Jaques Prévert.

T. A.: Ultima carte citită: Caracterele de la Bruyère. Poezii preferați: Blaga, Eminescu. Romancier: Camil Petrescu.

Știți cîte muzee are Timișoara? Le-ați vizitat?

S. S.: Muzeul Banatului;

Muzeul de Artă; Muzeul satului; Galeria de artă.

P. C.: Muzeul Banatului? Muzeul de artă.

T. A.: Nu le-am vizitat.

Ce gen de filme preferați?

S. S.: Filmele psihologice.

P. C.: Prefer în general filmele psihologice, dar nu aș putea spune că nu îmi plac și filmele istorice, comice.

T. A.: Prefer filmele politice inspirate din lupta împotriva Mafiei: „Mărturisirile unui comisar de poliție făcute procurorului republicii“, „În-umbra violenței.“

Ce părere aveți despre Filarmonica „Banatul“ și care este după dv. cel mai talentat dintre invitații actuali stagioni?

S. S.: Apreciez repertoriul bogat, variat, omogenitatea orchestrei. Apreciez în mod deosebit inițierea ciclului de lucrări ale compozitorilor preclasiți prezentate în această primăvară, de asemenea, numărul mare de soliști străini care au concertat sub bagheta unor dirijori români sau străini alături de orchestra filarmonică „Banatul“ au oferit publicului spectacole de înaltă înaltă artistică. Țin să menționez unanimă apreciere de care s-au bucurat soliști ca Victor Tretianov, Roman Rudnitzky care au impresionat prin virtuozitatea și sensibili-

tatea interpretării.

P. C.: Am impresia că în Timișoara există destui iubitori de muzică clasică și totuși, foarte puțini, dacă raportăm la populație, avînd în vedere că sala este foarte rar plină, ajung la concluzia că există undeva un deficit în partiturile alese, dar de multe ori și în modul de interpretare.

Anul acesta nu am fost decît de două ori la concert și mi-a plăcut Victor Tretianov.

T. A.: Nu am fost la concert.

Cîte expoziții de artă plastică ați vizitat în acest an și cu ce impresii ați rămas?

S.S.: Am vizitat de multe ori Galerile de Artă și consider salutară inițiativa Uniunii Artiștilor plastici de a face cunoscute publicului tinere talente ca: Radocan etc.

P. C.: Deși am vizitat două expoziții de pictură, nu aș putea spune că am rămas cu aceeași impresie plăcută cu care am plecat în urma vizitării unei expoziții fotografice de la Teatrul German.

T. A.: Am vizitat de cîteva ori Galerile de Artă dar întrucît impresiile nu au fost atît de puternice, nu am reținut nici unul din numele celor ce au expus.

RODICA COJOCARU
I stomatologie

MODEL STOP

Teatrul studentesc — teatru al unei generații

Ar fi o gravă eroare discutarea problemelor teatrului studentesc în afara contextului general al mișcării teatrale din țara noastră. Relevant al acestui fapt precum și a forței din ce în ce mai mari a scenei studentești, este însăși prezența mea la această tribună. Este bine totuși să fixăm jaloane ale teatrului studentesc, pentru a evita ambiguitatea care a grevat multă vreme inserarea organică a acestei forme de manifestare scenică în peisajul teatral.

Fără a-și nega sușa amatoare, teatrul studentesc a suferit o diferențiere adâncă față de teatrul amator, apropiindu-se în același timp de cel profesionist, căutându-și un drum propriu și încercând pe cât posibil să se autodefinească. Datorită acestui fapt, așa zisa concurență pe care teatrul studentesc, în perioada copilăriei sale încerca să o facă teatrului profesionist, noi o considerăm o falsă problemă, o boală a copilăriei, o infatuare negată ulterior de realitatea maturității.

Deși actorul student este și e necesar să rămână un amator, teatrului studentesc i se pretinde un grad din ce în ce mai ridicat de profesionalism.

Dincolo de orice împărțire mai mult sau mai puțin arbitrară în: teatru profesionist, amator, popular sau studentesc, finalitatea muncii de creație este una singură: spectacolul care poate fi bun sau prost. În acest sens înțelegem noțiunea de profesionalism pe care o cerem teatrului studentesc și nu putem acorda circumstanțe atenuante unui spectacol de un nivel artistic mediu, doar datorită faptului că realizatorii lui nu sînt salariați pentru a desfășura această activitate.

Fac această afirmație cu toată responsabilitatea și în deplină cunoștință de cauză, bazându-mă pe o serie de spectacole cu un înalt nivel artistic, realizate în ultimii ani de trupele de teatru studentesc din București, Cluj, Tg. Mureș și Timișoara. Sper că nu va fi considerat un act de auto-adulare faptul că voi aminti cuvintele maestrului Zaharia Stancu după vizionarea în 1970 a spectacolului „Secolul XX” când domnia sa a afirmat că în seara respectivă a asistat la unul dintre cele mai emoționante spectacole de teatru pe care le-a vizionat vreodată. După cum am spus, aș dori ca acest citat să fie luat ca atare și să fie considerat doar un elogiu și o apreciere la adresa teatrului studentesc în general.

Sustinând cu tărie necesitatea creșterii gradului de profesionalism al teatrului studentesc, credem că aducem un real omagiu mișcării teatrale românești, în contextul căreia teatrul studentesc trebuie privit ca teatru al unei generații, ca mijloc de expresie al acesteia, și în același timp ca o verigă importantă în procesul de educație al studentului. Dacă teatrul profesionist și cel popular se adresează unui public în bună parte eterogen, noi ne adresăm tinerului în plină formare, în plină pubertate intelectuală ce solicită răspuns la miile de probleme care-l frământă. În acest proces, pe lângă celelalte forme de manifestare artistică la care tinerul are acces deplin, teatrul studentesc este chemat să umple acea

breșă a formării sale ca intelectual, acea breșă pe care vrem să o numim arta realității sale imediate. Din această cauză, teatrul studentesc își va nega din primul moment menirea, atunci cînd va încerca o pastişare a teatrului profesionist sau din contră va aluneca într-o formă așa zis amatoare de minimă rezistență.

S-a vorbit foarte mult în ultima vreme despre teatrul studentesc ca o formă a teatrului politic. Ar fi bine să încercăm o delimitare a acestui caracter politic al teatrului studentesc. Nu este de competența noastră, lipsindu-ne atît pregătirea cit și informația necesară să facem o analiză a teatrului politic în general. Credem totuși că o delimitare mai exactă a acestei noțiuni ar fi necesară. Propunînd un punct de vedere, credem că teatrul politic s-a născut în acel moment în care creatorul de teatru a devenit conștient și a afirmat cu tărie caracterul politic al spectacolelor sale. Erwin Piscator afirmă că teatrul politic s-ar fi născut la finele veacului trecut și și-ar fi definit caracterul la începutul secolului nostru. A aduce în discuție caracterul politic al teatrului lui Aristofan, Moliere sau Shakespeare, devine o problemă de strictă specialitate iar în nici un caz teatrul studentesc nu este chemat și nici nu trebuie să se angajeze într-o asemenea polemică. Dacă teatrul studentesc a devenit și se va defini pe viitor ca teatru politic, acest fapt se va produce doar dacă scena studentească va aborda problematica și frământările majore ale generației studioase de azi.

Nu credem că apariția unor nume ca: Aristofan, Lope de Vega, Shakespeare sau Goethe, iar de la noi Alecsandri, Caragiale, Sebastian sau Lucian Blaga, în repertoriul teatrului studentesc vor defini și releva cu mai multă pregnanță caracterul politic al acestuia.

Se vorbește despre o criză de repertoriu în teatrul studentesc, am convingerea că în această privință avem de a face mai degrabă cu o slăbiciune a creatorilor de teatru studentesc, decît cu o adevărată criză. Ca orice formă artistică pe deplin conturată, și teatrul studentesc va trebui să-și găsească propriile mijloace, deci și propriul repertoriu. Nu facem prin aceasta un act de excomunicare a literaturii dramatice clasice și contemporane din cadrul scenei studentești. Realitatea ne impune să filtrăm însă această literatură prin prisma creatorului student, prin prisma a ceea ce publicul nostru așteaptă. Nu este suficient să montăm spectacole în care personajele să aibă o anumită vîrstă. Nu este suficient nici o discuție scenică mai mult sau mai puțin teoretică despre tineret. Ni se cere ca scena studentească să aducă în dezbatere problemele și frământările acestui tineret. Iar în clipa cînd vom reuși să realizăm acest deziderat, vom putea afirma cu certitudine și pe bază de fapte, că teatrul studentesc a devenit o viguroasă tribună politică.

Dacă ne referim la arta spectacolului studentesc trebuie să abordăm și un alt aspect în afara celui relevat deja, al pastişării teatrului profesionist. Ca orice formă artistică la început de drum, am asistat și în cadrul teatrului studentesc la o serie de încercări și experimente mai mult sau mai puțin izbutite. Fenomenul în sine este pozitiv și trebuie privit cu considerație, ba mai putem spune chiar admirație; admirația cuvenită tuturor aceluia ce încearcă să realizeze noul de dragul autodefinirii și adevărului. Trebuie însă remarcat că, așa cum era de așteptat, acest drum nu a fost lipsit de meandre, de remarcabile realizări și triste eșecuri. În această privință nu putem accepta cu nici un preț divorțul de la idei fundamentale a artei, aceea că mijloacele artistice trebuie să rămînă în permanență fidele slujitoare ale scopului propus.

Făcînd această afirmație nu ne postăm pe poziția negării necesității permanente de înnoire, dimpotrivă, ținem cu toate acestea să o repetăm tuturor creatorilor de teatru studentesc, că singurul drum care nu contravine generoasei noțiuni de teatru studentesc, este aceea de a așeza pe prim plan problematica tinerei noastre generații, iar inovația scenică să fie chemată spre a sluji drept modalitate de relevare și reliefare a acestei problematice.

Deși am făcut unele referiri la repertoriul teatrului studentesc nu am indicat nici o direcție și ar fi și dificil să enunțăm o asemenea direcție de orientare repertorială. Credem că formula de spectacol colaj prezintă multiple avantaje și posibilități de dezvoltare pe viitor. Să nu se înțeleagă însă că prin aceasta încercăm să absolutizăm această formulă. Dacă încercăm totuși o anticipare, credem că pe viitor teatrul studentesc va prezenta un repertoriu în care se va face mai intens simțită prezența tinerelor condeie ce vor realiza, dacă nu piese în adevăratul înțeles al cuvîntului, cel puțin un număr din ce în ce mai mare de scenarii dramatice, scenarii care în caz că vor reuși să întrunească baremul de creație artistică vor putea fi preluate și de alte trupe studentești în afara aceluia cărora le-au fost destinate inițial.

Dacă spectacolul de teatru, prin specificul său, este o creație efemeră, în teatrul studentesc acest caracter se răsfrînge și asupra trupelor, și credem că acest fapt nu trebuie privit ca un fenomen negativ. Teatrul studentesc este legat organic de persoana creatorului, a animatorului, care fiind amator își încheie activitatea o dată cu studiile universitare; dar teatrul studentesc își poate asigura perenitatea prin însuși spiritul veșnic tînăr și inovator, veșnic frământat și în căutare de adevăr al tînrului studios. Teatrul studentesc trebuie să rămînă un teatru tînăr, un teatru ce s-ar putea defini ca o tribună a sincerității.

ION CRISTIAN FURNICĂ
anul VI MG.

Sărbătorirea

„Zilei eliberării Africii”

La 24 mai 1973 a avut loc, la Casa de cultură a studenților din Timișoara sărbătorirea „Zilei eliberării Africii”, prilejuind o întîlnire prietenească între studenții africani care studiază în centrul universitar Timișoara și colegii lor români. De altfel, aceasta a constituit fericita expresie a relațiilor de prietenie statornicite între ei, elocventă concretizată a legăturilor care ne leagă.

În cadrul manifestării au luat cuvîntul Ion Boldea, membru al Comitetului executiv al Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România, președintele Consiliului U.A.S.C. din centrul universitar Timișoara, Oumar Tambura, secretar general al Uniunii Studenților Africani din România, Mohammed Haji Jama Gedi, secretar al filialei din Timișoara a U.A.S.C. din România, student la medicina timișoreană, precum și Kiatanda Pierre-Ange, reprezentantul studenților africani din I.M.T. În cursul expunerilor a fost relevată continua dezvoltare a relațiilor de colaborare dintre poporul român și popoarele Africii, mai ales după vizita de prietenie în 8 țări africane a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de stat, succesele luptei popoarelor din Africa pentru cucerirea independenței și suveranității de stat.

În continuare studenții africani au prezentat un reușit program artistic, apreciat deosebit de călduros de colegii lor români, de către numerosul public care a ținut să fie prezent la această manifestare desfășurată în cinstea „Zilei eliberării Africii”.

Reporter

Lipsa de ideal a tineretului?

E firesc ca fiecare tînăr generație să aibă propriul ideal extras din imperativele epocii sale, un ideal constructiv care contribuie la mersul înainte al societății. E firesc pentru că a nu îndrăzni, a te considera perfect în limitele unui sistem nu mai reprezintă o calitate, ci o încălcare a ceea ce este uman, un act împotriva firii dispusă la un permanent progres. De fapt, sînt tineri și rămîn tineri cei care, cunoscîndu-și posibilitățile și limitele, conștienți de poziția relativă față de sensul general al mișcării își păstrează simțul siguranței și încrederii într-un ideal.

Se vorbește astăzi despre o criză, o lipsă de ideal a tineretului. În primul rînd, nu poate fi vorba despre o criză atunci cînd idealul există dar nu este identic cu al părinților. Fiecare generație are anumite țeluri, luînd ca punct de plecare tendințele profunde ale realității sociale de a se ridica deasupra nivelelor deja realizate. Niciodată idealul generației tinere nu a fost identic cu cel al generației precedente pentru că așa idealul omenirii nu s-ar mai schimba niciodată. Există o dinamică a idealului, dinamică ce garantează progresul.

Dar există tineri care se caracterizează prin veșnicerenerie în viitor, pesimism, ideal în

suferință, lipsă de entuziasm. Prezența acestor aspecte nu poate fi negată, dar ele sînt legate prin natura lor de un anumit spațiu și timp. În general, tulburările tineretului în formele lor grave și sperate aparțin societăților capitaliste foarte dezvoltate din punct de vedere industrial, caracterizată însă și prin mari contradicții. Există aici un număr de tineri care întorc spatele ostentativ la tot ce este cultură, civilizație. Au reformat la început gusturile în veșminte și au continuat cu revizuirea atitudinilor față de faptele de bază ale vieții în societate, familie, educație, utilități pe scara valorilor. Nu este vorba poate de o criză de ideal, ci de incapacitatea tineretului de a explica ce vrea.

A existat întotdeauna o legătură strînsă între un anumit tip de societate și idealul tineretului, afirmație valabilă și în prezent: „criza” poate fi explicată prin considerente de natură socială, economică, culturală.

Una din explicații ar fi multitudinea de informații, acestea acționînd nu prin volumul lor, ci prin contradicțiile ireductibile pe care le conțin: există risipă și există mizerie, este epoca triumfului științific, dar un negru este maltratat „în numele legii”, poți de-

veni erou cucerind cosmosul sau ucigînd patrioții în Asia. Nu e de mirare că acolo unde nu se mai distinge binele de rău, libertatea de lipsa de libertate, valoare de nonvaloare, se produce o confuzie totală. Situația generează mulțimea de negații ce reprezintă o repulsie a acestor tineri față de mediul social în care trăiesc. Altmînd că toate din jurul tău nu sînt bune, însă neavînd nici o idee în legătură cu modul cum ar putea fi schimbate, nu te ridici deasupra epocii tale.

Dar dezorientarea, inexistența unei atitudini active nu sînt fenomene reprezentative pentru întregul tineret care trăiește într-o lume a contradicțiilor. Să nu uităm că protestul a îmbrăcat și alte forme decît mișcarea hippy. Cert este că întotdeauna marea majoritate a tineretului a trecut cu demnitate peste fenomenele de malformație, continuînd tradiția altor alte generații, aceea de a merge spre mîine!

Viitorul aparține tineretului cu tot ce are ea mai bun: elan, dinamism, inventivitate, opțiune pentru nou, perseverență în a depăși coordonatele existente într-o anumită etapă a dezvoltării. Tineretului trebuie afirmată prin ceea ce îi este propriu și nu prin ceea ce mimează a fi tinerete.

Moraru Maria an II MG